

ŽIVA ZAJEDNICA

D2384E

Lipanj/Juni 1987.

Broj **6** (82)

»LEBENDIGE GEMEINDE«

MITTEILUNGSBLATT DER

KROATISCHEN KATHOLISCHEN MISSIONEN

ERSCHEINUNGSORT FRANKFURT AM MAIN

CIJENA/PREIS 1,-DM

LIST HRVATSKIH KATOLIČKIH MISIJA

Vjerujem u tajnu Tijela i Krvi Gospodnje!

U svakoj svetoj Misi odzvanja poslije posvećenja usklik: „Tajna vjere“. Okupljena zajednica na to odgovara: „Tvoju smrt, Gospodine, naviještamo, tvoje uskrsnuće slavimo, tvoj slavni dolazak iščekujemo“. Svetkovina Tijelova ukorijenjena je u toj „tajni vjere“. Po toj tajni ona ima svoju posebnu dimenziju i jedinstveno poslanje u našem vremenu velikoga tehničkog napretka. „Tajna vjere“, tajna Tijela i Krvi Gospodnje, uspostavlja prisne odnose s Bogom i sa

zajednicom vjernika; ona gradi živu Crkvu.

Kršćani vjeruju da se u svećenikovim riječima nad kruhom i vinom ostvaruje moć koju je Krist na Posljednjoj večeri podijelio apostolima kad im je rekao: „Činite ovo meni na spomen“. Tako pod prilikama kruha i vina Krist biva na sakramentalan način među nama nazočan. On je kruh života: „Ja sam kruh živi koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će zauvijek“ (Iv 6,51).

Ako Kristova zajednica vjernika želi biti i ostati živa, mora se uvijek iznova otvarati ovoj tajni. Apostol Pavao veli:

„Svaki put kad jedete ovaj kruh i pijete ovaj kalež navješćujete smrt Gospodnju dok on ne dođe“ (1 Kor 11, 26). Ako je vjera u tajnu Tijela i Krvi Gospodnje kolebljiva i slaba, vjernik malaksaje i gubi se: „Zbog toga su među vama mnogi slabi i bolesni, mnogi umiru“ (1 Kor 11,30).

Svetu euharistijsku tajnu možemo promatrati pod trostrukim vidom, vidom žrtve, gozbe i trajne nazočnosti u svetohraništima.

(Nastavak na sl. str.)

U ovom broju

Vjerujem u euharistiju	str. 1-2
Osvrt na 16. susret	str. 3
Cetinska krajina slavi	str. 4-5
Mormoni i Novo-apostolska	str. 6
Majčin dan	str. 7-10
Iz naših misija	str. 10-12
Hodočašća	str. 12-14
Vlaški Kazanova	str. 15
Predsjednikova pozdravna riječ	str. 16

Učenici su prepoznali Isusa u „lomljenju kruha“. Kršćanin-katolik je onaj koji svake nedjelje i blagdana sudjeluje u euharistijskom slavlju, tj. stvarnom „lomljenju kruha“. Na slici: simbolično „lomljenje kruha“ u misiji Koblenz.

(Nastavak s prednje str.)

Euharistija kao žrtva – sv. Misa

„Misa je nekrvno sakramentalno obnavljanje ili ponazočivanje Kristove žrtve na križu; ona je žrtva Crkve, mističnog Tijela Kristova”. I tko očima vjere promatra sv. Misu, taj će barem svake nedjelje i blagdana u njoj svjesno, pobožno i djelatno sudjelovati. Nema u dolasku na euharistijska slavlja veliki je pokazatelj izbledele, slabe vjere. A euharistija hrani vjeru, hrani zajednicu, bez nje nema Crkve. Na Dan Gospodnji vjerniku ne bi ništa smjelo biti preče od sudjelovanja u euharistijskoj tajni. A zašto i naš svijet u tako malim postocima dolazi na Misu? Očito da nije shvatio dubinu bogatstva koje se u nekrvnoj žrtvi krije. Ona je glavna molitva Crkve, iz nje se kao s izvora izliva na nas milost te se s najvećim uspjehom postizava ono posvećenje ljudi i proslava Boga u Kristu, prema čemu se, kao prema svojoj svrsi, stječu sva druga djela Crkve” (II vat. sabor).

Euharistijska gozba

Sjedinjenje s Kristom u euharistijskoj gozbi najtočnije izražava antifona koja se moli na Tijelovo, a i inače: „O sveta Gozbo, na kojoj se Krist blaguje, duša se napunja milosti i daje nam se залог buduće slave”. Zašto onda tako mali broj naših vjernika blaguje tajnu Tijela i Krvi Gospodnje. Odgovor treba tražiti u smiješnim navikama („nisam se ispovijedio”), nepoučenosti i neznanju. Crkva poziva svake nedjelje svoje vjernike na Gozbu. Mnogi dođu, ali ne blaguju, „nemaju apetita”. Trebalo bi češće razmišljati o Kristovim riječima koje je zabilježio sv. Ivan (6,53): „Zaista, zaista, kažem vam, ako ne jedete Tijela Sina Čovječjega i ne pijete Krvi njegove, nećete imati života u sebi”. Nema ništa čudesnijega ni duhovno korisnijega za vjernički narod na njegovu hod kroz povijest od sakramenta Tijela i Krvi Gospodnje.

Trajna nazočnost u svetohraništima

Začuđuje kako se i dobri vjernici premalo zadržavaju pred svetohraništima, začuđuje kako odmah poslije Mise prebrzo napuštaju crkvu u kojoj je, pod prilikama kruha i vina, živi Krist, pravi Bogočovjek, začuđuje kako i pobožni vjernici rijetko posjećuju Krista u svetohraništima. Na oltaru jedne male njemačke crkvice stoji natpis: „Ovdje stanuje Isus!” To je istina. I dobro je da

naš vjernički svijet moli pred slikama i kipovima Blažene Djevice Marije i svetaca, no taj isti svijet ne bi smio nikada zaboraviti da je Krist središte naše vjere i da po njemu treba najprije i svugdje iskazivati slavu i čast Bogu Ocu. Sveti arški župnik promatrao je duže vremena nekoga starijeg čovjeka kako svaki dan satima kleči u crkvi. Jednoga dana upita: „Što ti čitavo vrijeme zapravo radiš u crkvi?” Stariji mu gospodin odgovori: „Sunčam svoju dušu”. Ne bismo li i mi morali malo više „sunčati dušu” na zrakama jedinog Sunca koje prosvjetljuje i grije svakoga čovjeka, na zrakama euharistijskog Krista nazočna u našim svetohraništima?

Pjesma i molitva za mir

Ideja koja je rođena na biskupijskoj sinodi u veljači prošle godine ovih dana se ostvarila. Mladići i djevojke biskupije Rottenburg – Stuttgart, različitih nacija i jezika, od 27. do 31. 5. 1987. zajednički su hodočastili u grad sv. Fanje da mole za mir.

U srijedu poslije podne (27. 5.) u organizaciji ureda za strance, na čelu s referentom msgr. Adamom i saveza njemačke katoličke mladeži pri biskupiji Rottenburg – Stuttgart, 950 mladih, starijih iznad 17 godina, vlakom su se uputili u Asiz da upoznaju sv. Fanju i da raspravljaju, pjevaju i mole za mir. Nakon što su se dva vlaka u Singenu sastala, jedan je išao istočnim a drugi zapadnim dijelom biskupije, sve prisutne su pozdravili organizatori hodočašća i s molitvom, pjesmom, prigodom za ispovijed, razgovorima i upoznavanjem putovanje se nastavilo. Mladi su bili podijeljeni u grupe po 40-ak osoba i sa svojim voditeljima bili su posebno smješte-

Slavljenjem sv. Mise, blagovanjem Tijela Kristova i čašćenjem Gospodina nazočna pod prilikama kruha vjernik naviješta Radosnu vijest, hrani dušu, crpi snagu za život, najdoličnije slavi Boga i izgrađuje živu zajednicu braće i sestara. I što bi bio naš moderni svijet bez povezanosti s Bogom, bez Krista, bez euharistije, bez tajne Tijela i Krvi Gospodnje. Veliki hrvatski teolog Tomislav Šagi Bunić jednom reče: „Da nije euharistije ne bi ni svijeta bilo!” Bez euharistije nema Crkve, nema potpunog vjernika. Koliko je ova istina prožela naše vjerničko shvaćanje i život?

Ignacije Vugdelija

ni u vlaku i u zgradama za prenočište. Slijedeća tri dana mladi su obilazili sveta mjesta, upoznivali sv. Fanju, pjevali i molili, meditirali i raspravljali o „glasniku mira” i sami proživljavali mir u svojim srcima. Svakako je tome pridonijela lijepo opremljena brošura u kojoj su navedeni odgovarajući tekstovi i pjesme, što je mladima bilo od velike pomoći.

Posebno je lijepo bila organizirana sv. Misa zadnjeg dana koju su mladi iz naše biskupije slavili skupa s mjesnim biskupom msgr. Gozzetti i mladima grada Asiza. Crkva sv. Fanje bila je gotovo tijesna za takav skup. Lijepo je bilo čuti kako se i hrvatski zna lijepo pjevati. Posebno nas je fascinirala izvedba musical-a „Spirito della terra” što su ga posljednje večeri izveli mladi iz talijanskih misija.

Ovo je bio doživljaj koji će u mladima ostati duboko zapisan. Na početku se strahovalo što će od svega toga biti, ali sama činjenica da se toliko ljudi odlučio na takav jedan pothvat i da mladi osjećaju potrebu molitve za mir, velik je prilag miru.

B. Galić

U svetištu Božjeg čovjeka za kojega je rečeno da je „drugi Krist”, u Franjinu Asizu, molili su i hrvatski mladi za mir, radost, ljubav. Na slici: skupina mladića i djevojaka iz Göppingena.

Sjednica pastoralnih predstavnika s Naddušobrižnikom

Osvrt na Susret, zaključci, nadnevc

Gotovo odmah poslije ovogodišnjeg 16. susreta hrvatske katoličke mladeži (19.5.) sastali su se u Frankfurtu na Majni predstavnici svećenika i pastoralnih suradnika da bi proanalizirali Susret i Biblijsku olimpijadu, iznijeli svoja viđenja i donijeli potrebne zaključke za što bolje odvijanje ove jedinstvene manifestacije. Sastanku su prisustvovala i tri suca koja su podnijela glavni teret organizacije i realizacije športskog dijela Susreta – M. Vidačko-vić, L. Lucić i I. Grbavac.

Odmah na početku više je govornika ustvrdilo da je **športsko natjecanje**, koje iz godine u godinu biva sve masovnije, najnedorađeniji dio Susreta. Iako se i u športu „ide na bolje” i premda je „nogomet uznapredovao”, ukazano je na nekoliko stvari koje slijedeće godine moraju biti drukčije, tj. bolje. Prijevoz momčadi iz BIKUZ-a na natjecateljske terene mora bolje funkcionirati, otvorenje Susreta ima biti svečanije, pehari moraju biti veći i ljepši, suditi smiju samo oni koji imaju sudačku diplomu, propozicije natjecanja u svim disciplinama trebaju biti jasnije, mogućnost kontroliranja starosne dobi mora postojati. Osim toga, zaključeno je da se starosna dob u trećoj skupini nogometaša protegne na 25 godina i da u momčadima može igrati najviše jedan stranac. S našim nogometnim ekipama moći će ubuduće nastupiti i jedna njemačka momčad i to samo iz one župe na čijem se terenu igra nogomet. Predloženo je da svaka momčad ima svoje ime i naglašeno da športsko natjecanje hrvatske kat. mladeži „ima biti nešto drugo nego obični športski susreti”.

Raspravljajući o ovogodišnjem kvizu znanju svi su sudionici bili mišljenja da je protekao vrlo skladno, da su mladi izvanredno odgovarali, da „ovako treba nastaviti” i da je biblijska olimpijada na ovom Susretu bila upravo ono „što već dugi niz godina očekujemo i čemu se nadamo”.

Za **pontifikalnu sv. Misu** je rečeno da je bila dobro pripremljena, da je pjevanje bilo na visini, da je u njoj Božji narod aktivno sudjelovao, da je propovijed bila primjerena i, jednom riječju, da je bila uistinu lijepa.

Što se popodnevnog programa trećega dana – **svečane akademije**, tiče, kazano je da se ponovila stara boljka – program je trajao predugo. Organizator je zamoljen da ga pošto-poto skрати. Ni na jednom našem susretu ne smije se zaboraviti na pedagoški momenat. I najbolje točke koje traju predugo ne odgajaju, ne oplemenjuju.

Naredni **17. susret hrvatske kat. mladeži** održat će se u Frankfurtu i Offenbachu **29. i 30. travnja te 1. svibnja 1988. godine**. Naddušobrižnički je ured već rezervirao igrališta (jedno više nego dosada!) i dvorane. Određena je i tema slijedeće Biblijske olimpijade. Bit će to: „**Marija u bibliji i Crkvi u Hrvata**”. Tako će se produbiti marijanska teologija i Gospino štovanje u našem narodu, a u isto vrijeme bit će to svojevrsni doprinos Marijanskoj godini koju je uoči Duhova proglasio Sveti Otac Ivan Pavao II. Gradivo će nastojati pripremiti regija Nordrhein-Westfalen. Bilo je govora i o **Festivalu folklora hrvatske kat. mladeži**. Za prvi, koji se u veljači održao u Esslingenu, nitko od nazočnih nije štedio komplimentata. Drugi će se održati u frankfurtskom bazenu (da i najudaljenijim misijama put ne bude predug!) 7. veljače ili 17. travnja 1988. godine.

Na **Proljetnom sastanku hrvatskih pastoralaca** od 22. do 26. veljače 1988. godine u Vierzehnheiligen bit će obrađena

tema: „**Poziv i poslanje laika u našim misijskim zajednicama**”. Očito da idemo u korak s događanjima u Općoj Crkvi. Za predavače iz Domovine i Njemačke pobrinut će se o. Naddušobrižnik.

U veljači 1988. godine (10. 2.) održat će se u Wiesbaden-Naurodu **Susret predstavnika pastoralaca i socijalnih radnika** (karitasovih). Tema susreta: „**Područja zajedničke koordinacije rada**”. Rečeno je da taj susret mora biti vrlo konkretan. Valja govoriti o istim problemima, a i pastoralcima i socijalnim radnicima zajednički je – isti čovjek. Naddušobrižnik i referentica gđa Tuškan imaju vršiti službu voditelja.

Duhovne vježbe hrvatskih misionara održat će se u Wiesbaden-Naurodu od 5. do 9. listopada 1987. godine.

Raspravljalo se i o **Marijansko-mariološkom kongresu** u Kevelaeru 87. Zamoljeni su svi predstavnici da što aktivnije sudjeluju u tim kongresima koje vode hrvatski franjevci. Za hrvatske katolike u Kevelaeru posebno je značajan 12. rujna (jedna vrst hrvatskog dana na kongresu zajedno s drugim inozemcima) i 19. rujna kad u Kevelaer dolazi (hodočasnički događaj!) kardinal Kuharić.

Sudionici su se kritički osvrnuli i na ponašanje djece u hotelima za vrijeme Susreta. Rečeno je da voditelji grupa za sve što djeca učine snose svu odgovornost – materijalnu i moralnu.

Bio je to radni i koristan sastanak predstavnika naših pastoralaca. Doidući će se održati 3. studenoga 1987. u Frankfurtu na Majni.

Ignacije Vugdelija

Svi se snovi, sva nadanja i sva strahovanja naših misija „kreću” oko naše mladeži. Hoće li ona uspjati sačuvati svoj vjernički i narodni identitet u teškim uvjetima u tuđini?

„Prije će Cetina proći nego Te srce zaboravit!”

(300. obljetnica dolaska Gospine slike i naroda u Cetinsku krajinu)

Tim riječima izražava mladi franjevački sastav „Ujaci” u jednoj pjesmi svoju ljubav i privrženost Majci Božjoj koja je njihove pređe spasila od sigurne smrti u krvavim ratovima s Turcima.

Najveća ovogodišnja proslava domovinske Crkve održat će se u Sinjskoj krajini koja u kolovozu slavi 300. obljetnicu dolaska naroda i slike „Majke od milosti” u svoju sredinu.

Među tisućama i tisućama hodočasnika koji će se za blagdan Gospina uznesenja na nebo naći u sinjskom svetištu bit će i velik broj naših radnika iz Zapadne Evrope. Za njih prvenstveno, a i kao svoj prilog toj značajnoj obljetnici, objavljuje „Živa zajednica” ovaj rukovet povijesnih podataka i informacija vezanih za život naroda i Crkve podno Kamešnice.

Od Osiniuma do – Sinja

Ime SINJ razvilo se od ilirskog naziva OSINUM – VSINJ – SINJ. Povijest mu počinju doba Ilira-Dalmata (209.–200. pr. Kr.) Rimljani unose u cetinsko-sinjski kraj svoj poredak, jezik, kulturu i visoku civilizaciju, o čemu svjedoče arheološke iskopine u Čitluku (AEQUUM), Trilju (TILURIUM – PONS TILURI) i Gardunu kod Trilja, koje se čuvaju u Zbirci franjevačkog samostana i u Muzeju Cetinske krajine u Sinju.

Hrvati dolaze u 7. st. iz Bijele Hrvatske (današnja Poljska) i nastanjuju se i na području uz rijeku Cetinu, koja se zvala Hippus. Kršćanstvo su primili od misionara sa Zapada, a benediktinci ih naučiše pismenosti, ratarstvu, obrtu, umjetnosti i graditeljstvu. Narodni su vladari gradili samostane i crkve. Sklopivši savez s papom, oslobodili su se franačkog i bizantskog gospodstva i mletačkepomorske sile; stvorili su nezavisnu i jaku državu, veliko i slavno kraljevstvo. VSINJ (Cetingrad) vjerojatno je bio sjedište župe Cetine paje tu stolovao i župan koji je bio u službi i pratnji hrvatskog kralja.

Kad je Hrvatska god. 1102. izgubila samostalnost i priznala za svoga kralja ugarske Arpadoviće, Cetinskom krajinom upravljaju hrvatski knezovi: Domaldo, Šubići, Nelepići, Frankopani,

Talovci i Špirančići. U vrijeme turskih nadiranja nakon pada Bosne (1463.), Cetina do pada Sinja (1536.) postaje poprište ratnih okršaja i ostaje potom punih 150 godina turska kasaba sa skladištima za žito i barut te polazna točka turskih osvajanja Dalmacije. Međutim, mletački opći providur Jeronim Cornaro vratio je 25.9.1686. sa 7000 vojnika Cetinu ponovno u kršćanske ruke.

Dolazak franjevaca u Sinjsku krajinu

Franjevci dolaze vrlo rano u Cetinsku krajinu. Kad se na inicijativu pape Inocenta VI (30.4.1357.), a u vrijeme cetinskog kneza Ivana Nelepića, naseliše u Sinju, odmah obnoviše crkvu Bl. Dj. Marije pod Vsinjem na današnjem groblju sv. Franje. Godine 1476. turske čete teško je oštetile, a god. 1492. gotovo srušile.

Zbog čestih provala turskih pljačkaških horda počinje, krajem 15. st., iseljavanje Cetinske krajine. God. 1508., 1522. i 1536. stanovništvo je u velikom broju napustilo svoj kraj. Franjevci manjidio puka odvedoše pod okrilje mletačkevlasti na otoke, a veći dio stanovništva povedoše sa sobom u zabitne predjele Bosne. Tada su, prema mišljenjima nekih, sa sobom ponijeli i sliku Majke Božje – Gospu Sinjsku, koja se zove i Gospa Ramska.

Na putu bez sna

Naseliše se u Rami. Iz Rame su, uz neizrecive pogibelji, pastorizirali katolički puk u Bosni, Cetini i Dalmatinskoj zagori. God. 1687. povratili se sa svojim vjernim pukom u Cetinsku krajinu i napučiše, uz to, splitsku i trogirsku Zagoru. Sa sobom donesoše i sliku „Majke od milosti” koja se štovala još u Rami. Mletačke su vlasti franjevce privremeno smjestile u Dugopolju, a nešto kasnije u napuštenu staru benediktinsku opatiju u Splitu na Sustjepanu.

Jedne ljetne noći god. 1692. donesoše oni potajno Gospinu sliku iz Splita do sela Radošića, odakle je s narodom u ophodu pjevajući i moleći preniješe u obnovljenu crkvu sv. Franje. Jer su vjernici sve više, izbliza i izdaleka, hodočastili Gospi Sinjskoj, zbog očitih milosti koje su dobivali, odlučiliše

Lik „Majke od milosti” ili „Čudotvorne Gospe Sinjske” kojega mnogi još i danas, i ne bez prava, nazivaju Gospom Ramskom.

franjevci god. 1698. sagraditi svojoj Majci dostojniji hram ispod Kamička u Sinju.

Gospina pomoć – zalag i razlog pobjede

Te iste godine, 1698., nove turske čete od 30 000 vojnika, pod vodstvom seraščera Mustaj-paše Daltabana, opljačkale Cetinu. Na Čitluku sasijeku sedam franjevaca, a gvardijana fra Pavla Vučkovića odvedu u daleki Bagdad u sužanjstvo. Fra Pavao se bijegom spasi iz sužanjstva i god. 1712. stavi novu crkvu pod krov. Kad je na Novu godinu 1715. izgorio samostan kod Sv. Franje, franjevci prijedodše u nedovršeni samostan uz novu crkvu i sa sobom poniješe Gospinu sliku.

God 1715. u kolovozu udari seraščer Mehmed-paša Čelić sa 60 000 vojnika na sinjsku tvrđavu.

Franjevci prenesu Gospinu sliku u tvrđavu, u crkvicu sv. Mihovila. Sedam stotina branitelja na čelu s fra Pavlom Vučkovićem i don Ivanom Grčićem odbiše predati Grad Turcima. Poručiliše im da će ga braniti do posljednje kapi krvi. Turske čete 7. i 8. kolovoza zapale Sinj te počese lumbardama i topovima rušiti tvrđavu. U vrijeme te teške opsade, dok su se raspuknute zidine na nekim

mjestima počele odvaljivati, lice se Majke Božje, pričali su očevici, počelo mijenjati. Pred neprijateljima se počela pojavljivati Bijela Gospođa koja im je ulijevala strah. Uoči Velike Gospe, 14. kolovoza, turska je vojska u dobro pripremljenom jurišu odlučila pošto-poto osvojiti tvrđavu. Najednom vojnici počeh u strahu uzmicati i bježati. Paše su ih golim sabljama tjerali na zidine, ali bez uspjeha. Pojavi se i bolest od koje su mnogi pod zidinama tvrđave umrli. Neprijatelj pobježe preko Prologa poražen i osramoćen. A branitelji tvrđave zahvališe Gospi na očitj pomoći. Splitski nadbiskup Stjepan Cupilli okrunio je god. 1716. Gospu Sinjsku zlatnom krunom koju joj skovaše zahvalni branitelji sinjske tvrđave i vjerni štovatelji. Staviše natpis: „IN PERPETUUM CORONATA TRIUMPHAT“ (Zauvijek okrunjena slavi slavlje – god. 1715.).

Viteška igra alka

Na spomen Gospine pobjede Sinjani su počeli god. 1716. igrati vitešku igru **alku**. Muškarci vješt ubojitu koplju, jašeći na konjima, pogađaju u trku željezni prsten koji se zove alka. Od god. 1717. igranje je alke bilo povezano s proslavom Velike Gospe (15. kolovoza), koja je za veći dio južne Hrvatske i bliže krajeve Bosne i Hercegovine vjerski i narodni blagdan.

„Srce splitske nadbiskupije“

SVETIŠTE GOSPE SINJSKE postaje iz dana u dan sve poznatije središte Marijina štovanja u južnoj Hrvatskoj i jedno od najposjećenijih Marijinih svetišta za Hrvate u domovini i u svijetu. Splitski nadbiskup i metropolita dr. Frane Franić sve više naglašava da je svetište Gospe Sinjske srce njegove nadbiskupije. Gotovo iz svih krajeva „lijepe naše domovine“ stižu u Sinj pojedinačna i grupna hodočašća. Vjernici Sinjske krajine posjećuju vrlo često svoju Gospu. Studenti, omladina i ostali vjernici iz Splita i Poljičke kneževine u većim ili manjim skupinama, često pješke i bos, dolaze u Sinj Gospi da bi se obnovili po sakramentima i molitvi. Imotska krajina ima zajednički dan svoga velikog hodočašća, a mnogi se pred Gospom nađu i pojedinačno preko cijele godine. Župnici iz Slavonije, Posavine, Hrvatskog zagorja, iz župa uz naše plavo more, kao i iz metkovskog i podbiokovskog kraja, iz Istre i Vojvodi-

ne dovode autobusima vjernike na duhovnu obnovu Gospi Sinjskoj. Posebno mnogobrojne vjerničke skupine iz Rame u Bosni dolaze u posjet svojoj Gospi. I Hrvati iz Amerike, Australije i ostalih kontinenata, kao i naši gastarbajteri iz Zapadne Europe, svojim pismima, zahvalama, preporukama i milodarima, kao i hodočašćima, dokazuju svoju vjernost Gospi Sinjskoj.

POD OKRILJEM Gospe Sinjske živi i djeluje nekoliko ustanova. Najprije treba spomenuti ŽUPU GOSPE SINJSKE s nekoliko područnih crkava. SAMOSTAN je poznato srednjojužnohrvatsko vjersko i kulturno središte kroz tolika stoljeća. U njemu žive svećenici i redovnici koji, uz ispovijedanje u svetištu, rade po raznim župama kao propovjednici, ispovjednici, misionari i voditelji duhovnih vježba, te u raznim drugim prigodama nastupaju kao predavači ili se bave uređivanjem listova i suradnjom u raznim listovima i časopisima. FRANJEVAČKO SJEMENIŠTE S GIMNAZIJOM, kroz koje su prošle tolike generacije svećenika i intelektualaca, prva je gimnazija s hrvatskim nastavnim jezikom u južnoj Hrvatskoj. Arheološko-etnografska zbirka franjsamostana živo je svjedočanstvo povijesnog kulturnog nasljeđa i rada ove redovničke zajednice.

„U kamenu ima neba“

SINJ s tvrđavom GRAD (437 m nad morem i 22,8 km od mora u pravcu Splita, gdje se u crkvi na „tvrđavi pobjede“ svakog 15. u mjesecu poslije podne slavi sv. Misa), spada u najljepše gradiće kopnene Dalmacije. Raskrsnica je putova koji spajaju Jadran i južnu Hrvatsku sa središnjom Bosnom, zapadnom Hercegovinom i sjevernom Hrvatskom. Okružen je lancima dinarskih gora: Dinarom (1913 m) i Kamešnicom (1849 m) na sjeveru, Tovarnicom (1265 m) na istoku, Mosorom (1230 m) i Kozjakom (1101 m) na jugu i Svilajom (1509 m) na zapadu.

Rijeka CETINA (100,5 km), na svom porječju kroz pitomo i bogato Cetinsko-sinjsko polje prima od izvora ispod Dinare do ušća u Omišu 26 bistrih pritoka, oko kojih se rukuju prstenaste vrleti krša s glavama plećatih planina, postaje sve više atrakcija domaćih i stranih turista.

Prekrasni planinski i poljski pejzaži uz bistro i romantične pritoke Cetine (Ruda, Grab, Kosinac, Rumin, Vojskava i dr.) zajedno s akumulacijskim Peručkim jezerom, koji se kupaju u mediteranskom južnohrvatskom podneblju, žuboreći vječno šapuću da je ova Sinjska krajina bila i ostala Gospina krajina.

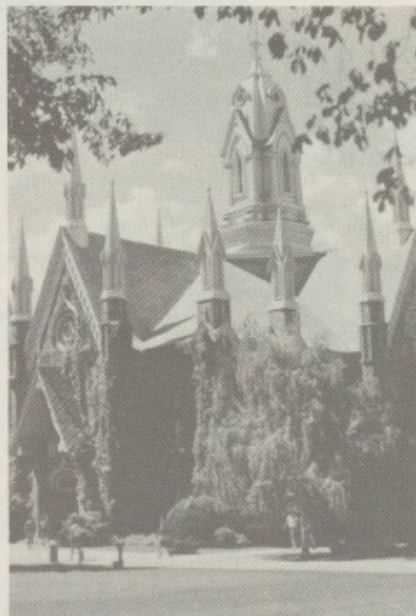
Srce splitske nadbiskupije – svetište Gospe Sinjske. Na slici: svetište sa samostanom (u drugom planu desno). Gore (sasvim desno): tvrđava zvana „grad“.

Suvremene sekte i njihovo učenje

Mormoni

To su ime mormoni dobili od drugih, jer uz Sveto pismo imaju još jednu objavljenu knjigu koju nazivaju **Mormon**. Oni sebe nazivaju „Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana”. Već sama ta riječ govori o skorašnjem ponovnom dolasku Isusa Krista u njegovo tisućgodišnje kraljevstvo. Iako Katoličku Crkvu označuju kao „najogavniju od svih sekta”, a protestantske Crkve kao one koje nisu puno bolje od Katoličke, ipak jedan članak njihove vjere daje svim ljudima pravo da štiju koga hoće i kako hoće. Čak su mišljenja da će u tisućgodišnje Božje kraljevstvo biti primljeni svi koji čine dobro. Ta vjera postala je posebno poznata otkad je njihov „Tabernakul-zbor” iz Salt Lake City-a gostovao u evropskim gradovima. Naglašavaju harmoničnost života, njeguju zdravlje, ne uzimaju alkohola, nikotina, kave ni mesa. Večeru Gospodnju slave vodom, a ne vinom. U počecima su dopuštali, čak zahtijevali, višezženstvo, ali su se 1890. godine morali pokoriti američkim zakonima o braku. Ipak i danas se riječi marmon i višezženstvo spominju gotovo uvijek zajedno, premda to nije točno.

Sljedbenika ove sekte ima oko milijun i pol, a osnovao ju je Amerikanac **Josip**

Glavna mormonska bogomolja u Lake City-u. U nju može ući samo mormonski vjernik i to ne bilo koji i bilo kakav. Kad bi se ta strogost primijenila i na katoličke crkve, bilo bi snobiranja i priča.

Smith (1805.-1844.), priprosti čovjek koji se dao voditi od priviđenja i „ukazanja”. On je 1830. godine objavio knjigu **Mormon**. Knjiga je puna fantastičnih pripovijesti o počecima Amerike. Tako tu nalazimo i učenje da je Isus, pošto je završio svoj zemaljski život u Palestini, još jedno vrijeme živio i djelovao u Americi. Odmah po osnutku sekta je bila proganjana, Smith zatvoren i u zatvoru ubijen. Tada je njegov nasljednik skupio oko 15.000 pristaša i krenuo na dugi put prema Slanim jezerima u državi Utah i osnovao Salt Lake City (Slanojezerski grad). U tom zapuštenom i neplodnom kraju mormoni su brzo sagradili ceste i podigli najraznovrsniju industriju. Bio je to pravi pionirski rad u Sjevernoj Americi. I danas su oni u američk politici, gospodarstvu, bankarstvu i sl. nadprosječno zastupljeni. Po broju rođenja daleko su ispred drugih, a smrtnost im je puno manja nego inače. Silno su ponosni da među kriminalcima gotovo ni nema njihovih.

Od sakramenata zadržali su „Sveti posljednjih dana” krštenje odraslih, pokoru i Večeru Gospodnju. Osim toga može se reći da imaju potvrdu i bolesničko pomazanje, iako je to nešto drugo nego u drugim kršćanskim Crkvama. Svaki pogodan muškarac može biti zaređen za svećenika. Mlađi ljudi napuštaju kroz više godina svoj poslovni život da bi se posvetili misioniranju i obraćanju. Među hrvatskim mormonima posebno je poznat Krešimir Čosić, proslavljeni zadarski košarkaš.

Novoapostolska Crkva

Nastanak ove sekte koja je nikla u Njemačkoj seže u 1832. godinu. Više desetljeća bila je ona u stvari unutarnji crkveni pokret, kako u katoličkoj tako i u protestantskoj zajednici. Definitivni prekid sa starim Crkvama, s obvezatnim istupom iz Crkve, dogodio se u nedavnoj prošlosti, iako u novoapostolskom vjerovanju još uvijek ima ostataka koji govore o velikoj blizini ove sekte tradicionalnim Crkvama. No, novoapostolsko fanatično nagovaranje drugih vjernika da napuste svoje Crkve, ukočeno razvrstavanje u redove apostola

koje Bog navodno uvijek iznova poziva i toliko toga učinilo je od ove zajednice pravu sektu. Spomenimo odmah da je strašno čudno da novoapostolci najradije obraćaju katolike i protestante. Zašto ne pođu k nekršćanima i bezbošcima? Novoapostolska Crkva ima po prilici milijun i pol članova podijeljenih u 3.000 zajednica. Dvije trećine su Nijemci i najbrže se šire na njemačkom govornom području. Ima ih i na drugim kontinentima. Novoapostolci su obično jednostavni i nekritični ljudi. Nema ju nikakve izdavačke, posebno ne novinarske djelatnosti. No, zato su vrlo aktivni kao misionari u osobnom krugu znanaca. Praktično su svi propovjednici.

Osim krštenja i Večere Gospodnje slave novoapostolci sakramenat „pečaćenja” koji oslobađa od grijeha i jamči stalnu potporu Duha Svetoga. To su preuzeli iz katarsko-bogumilske teologije. Spasenje i otkupljenje moguće je samo unutar njihove zajednice. Tko njoj ne pripada, taj je izgubljen. Za pokojnike se može nešto nadoknaditi. Visoka finacijska davanja članova sekte mnogostruko nadilaze uobičajene crkvene poreze. Budući da vodstvo novoapostolske Crkve nije nikada otezalo s izrazima pokornosti i odanosti bilo kojoj vladi, nisu novoapostolci imali problema ni s nacionalsocijalistima ni s komunistima na Istoku.

Evandjelja poznaju dvanaesticu apostola. Njihovo ustanovljenje ovako opisuje evanđelist Marko (3,13-19): „Zatim se uspe na goru te pozva k sebi one koje odabra. Oni dođoše k njemu. I on postavi Dvanaesticu da ga prate, da ih šalje da propovijedaju, i da imaju vlast izgoniti zle duhove. Postavi ovu Dvanaesticu: Šimuna, što mu nadjenu ime Petar, Jakova Zebedejeva i Ivana brata Jakovljeva, koje nazva Boanerges – što znači: sinovi groma – zatim Andriju, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomu, Jakova, Alfejeva sina, Tadiju, Šimuna Kananca, i Judu Iskariotskoga, koji ga je i izdao.”

Odakle onda novoapostolcima bezbrojni apostoli? Na čemu temelje svoje učenje? Na Isusovu Evanđelju sigurno ne!

Iv.
(svršetak u sl. broju)

Religija usrećuje samo one koji je uzimaju ozbiljno i koji se od nje daju voditi; za sve druge ona je teret i tegoba. A. Heilmann

Majčin dan

HANNOVER

I predsjednik vlade na proslavi Majčina dana

Već od 1969. godine djeluje Hrvatska katolička misija u Hannoveru i uspješno okuplja katolike hrvatskog govora. Od njenog početka misiju vode oci dominikanci uz suradnju sestara Čudotvorne medaljice. Na samom početku preko o. Šimića, pa velikim zalaganjem o. Nikole Mioča, danas u velikim i urednim prostorijama, uspješno vode, rade i okupljaju svijet o. Ljudevit Josip Jedjud te sestre Katarina Gečević i Anastazija Fiškuš. Naravno, tu je i velika pomoć mnogih vjernika prisutnih u misiji.

U subotu 9. 5. 87. misijske prostorije bile su prepune mladih i starijih. Došli su uputiti srdačne čestitke svim majkama za Dan majki.

Svake godine misija slavi Dan majki, ali ove je godine to bilo posebno svečano. Naime cijelo slavlje uzveličalo je prisustvo ministra predsjednika dr. E. Albrechta, prvoga čovjeka Donje Saksonije, te njegove gospođe H. A. Albrecht, majke ove pokrajine. Naš svijet, kako to i umije, srdačno prima velike goste, a oni, rukujući se gotovo sa svima, primaju srdačnu doborodošlicu i uzvraćaju veseljem i otvorenošću srca, što smo svi doživjeli i vidjeli.

P. Ljudevit Josip Jedjud pozdravlja goste i sve prisutne a potom slijede pozdravi mladih, čestitke majkama uz pjesmu, recitacije Kristine, Marijane, Ane, Marine, Petre, Valerie, Lukrecije, Danice, Darije, Danijela, Marijane te folklorne grupe „TIN“, manjih i velikih folkloraša.

Sve to bijaše priređeno u čast majki i gospođe Albrecht, koja svom narodu darova šestoro djece.

Ministar predsjednik, oduševljen prijemom, srdačnošću i veseljem svih u misiji, u svojem kratkom govoru zahvaljuje i kaže:

„Mi vas Hrvate želimo zadržati u SR Njemačkoj. Vi pripadate nama, i ovo vaše veselje igra u našim srcima. Ako imate problema, vrata ministra predsjednika su vam otvorena. Rado ću vam pomoći.“

Veselje se nastavilo uz pojedinačne i grupne razgovore s najmlađima i najstarijima. Gospođa Albrecht upita djecu: „Govorite li hrvatski?“ A djeca odgovaraju: „Jaaa...“, ali bolje njemački. Preporučila im je da uče oba jezika i obje kulture.

Od mnogih prisutnih čulo se: „Menschen zum Anfassen!“

Veselo počelo a tako i završilo, na radost i čast za mnoge koji su došli na red plesati s ministrom predsjednikom i njegovom gospođom. A onda pljesak i: „Doviđenja – Auf Wiedersehen!“

Ante Kutleša

Naš je svijet dobro zapamtio riječi predsjednika pokrajinske vlade dr. Albrechta: „Vrata ministra predsjednika su vam otvorena“. Na slici: predsjednik Albrecht s našim vjernicima u hannoverskoj misiji.

BERLIN

Musical, predavanje, sv. potvrda

I ovaj mjesec svibanj bio je, tako je već godinama, bogat velikim i kulturnim događajima u Hrv. kat. misiji Zap. Berlin. Da spomenem samo neke: proslava Majčina dana, Prva sv. pričest, „Mažuraničeva“ kulturna tribina petkom, podjela sakramenta sv. potvrde te odlazak grupe naših vjernika-hodočasnika u Lurd. Takvi događaji zaslužuju da ih se prenese na papir jer nije mala stvar kad se u jednom mjesecu dogode tolike važne stvari. No, pođimo redom.

Majčin dan

Majčin dan smo proslavili u subotu 16. svibnja, tj. uoči Prve sv. Pričesti. Mladi glumci iz naše misije priredili su jednu nezaboravnu večer izvedbom musicla „Sunčeva zraka“ u tri čina. Pokušat ćemo u kratkim crtama ispričati sadržaj „Sunčeve zrake“ koja, osim male doze humora, sadrži i mnogo zbilje. Radnja musicla počinje u gradskoj perivoju razgovorom koji se vodi između čistača perivoja (Dinko Teklić), mladića Zvonka (Ivan Bačak) koji sjedi nervozno na klupi čekajući djevojku. Djevojka Branka (Marina Čosić) dolazi s priličnim zakašnjenjem pa ju Zvonko opravdano kori. Kad je nespornost oko Brankina zakašnjenja bio donekle uklonjen, u daljnjem razgovoru Zvonko insistira na razgovoru o Bogu u kojeg se uključuje i Zvonkova sestra Zvezdana (Sandra Munivrana). Branka ne zna ništa o Bogu, o Prvoj sv. pričesti i kršćanskom vjerovanju. Zvezdana pripovijeda Branki o sutrašnjoj Prvoj sv. pričesti, no za nju je sve nepoznato, strano i maglovito.

U drugome činu djeca-prvopričesnici dolaze Zvezdani u posjet i pred njezinom mamom (Anica Cvitković) recitiraju i pjevaju pjesmice što su ih naučili za svoj veliki dan kad će po prvi put primiti Tijelo Kristovo. Zvezdanin i Zvonkov otac (Draženko Peli-

van) sprema se uoči sutrašnjeg velikog slavlja na službeni put u Španjolsku, pa zbog toga dolazi do prepirke između njega i njegove žene koja je domaćica i praktična vjernica. Zvonko je doveo Branku u stan, razgovaraju o Kristu, tj. on joj tumači značenje kruha u sv. pričesti. Po odlasku Zvonka u drugu prostoriju, Zvezdana i Branka vode povjerljivi razgovor o Bogu.

U trećem činu otac čeka na taksi koji treba da ga odveze na zračno polje, ne osvrćući se na ženske molbe da odgodi taj službeni put i da za sutrašnji Zvezdanin veliki dan bude u krugu svoje obitelji. Zvonko pati zbog odevog odlaska. Branka priznaje Zvonku da joj je Zvezdana ukazala na Krista i da je „njegova mala sestra njezina sunčeva zraka – Kristova zraka svjetla.“ Branka odlučuje da potraži Krista, a Zvezdana je poziva da dođe sutra u crkvu na svečanost Prve sv. pričesti. U općem oduševljenju otac se vraća, odustaje od službenog puta jer spoznaje da obitelj mora biti na prvom mjestu.

Dragi čitatelji „Žz!“ Oduševljenje prepune dvorane našega Centra te buran pljesak koji je trajao nekoliko minuta zaslužena su nagrada mladim izvođačima, redatelju fra Stipici Grgatu, glazbenim izvođačima VIS-u „Adriatik“ te flautistkinji gospođici Vesni Pogačić. Ne umanjujući vrijednost svih izvođača jedno je ime ipak zaslužilo da ga se posebno zapamti: Sandra Munivrana. Ta jedanaestogodišnja djevojčica upravo je briljirala u ulozi Zvezdane i pokazala svoj raskošni pjevački i glumački talent za koji bi bila velika šteta da se još više ne usavrši.

Drugog dana, u nedjelju 17. svibnja, u našoj misijskoj crkvi sv. Klementa, primilo je 83 dječaka i djevojčica po prvi put Tijelo Kristovo i nagovijestilo da će slijediti njegovu nauku i put.

(Nastavak na sl. str.)

(Nastavak s prednje str.)

Religiozna nit

U petak 22. svibnja održana je uobičajena kulturna tribina Hrv. kulturnog društva „V.F. Mažuranić“. Tema predavanja je bila: „Religiozna nit ili pojam Boga u novijoj hrvatskoj književnosti“, a predavač je bio dr. Drago Šimundža, profesor na teologiji u Splitu. Pod novijom hrvatskom književnošću predavač je mislio na razdoblje poslije Drugog svjetskog rata, na tzv. „poslijeratnu fazu“ kad se stvarala nova misao da nema Boga i da sve što je religiozno šteti novome društvu. No taj, nazovimo ga novi val, nije mogao samo tako izbrisati ono vjersko, humano što je tako duboko ukorijenjeno u hrvatskoj kulturi. Već pedesetih godina javlja se kod hrvatskih pisaca prodor filozofskih misli, pa počinju u svojim djelima ostavljati „novu ideju“ koja negira postojanje Boga. Zatim se predavač posebno osvrnuo na tzv. „treću fazu“ naše novije književnosti, tj. na razdoblje sedamdesetih godina do danas, istaknuvši da uz masu ateističke literature imamo mnogo djela u kojima su prisutni religiozni aspekti i da je unatoč svim pritiscima i poteškoćama koje prate hrvatsku književnost u njoj bila i ostala religiozna nit. Bilo je to jedno od najzanimljivijih predavanja koja su održana na „Mažuranićevoj“ tribini petkom, a predavač dr. Drago Šimundža dobio je veliki i zasluženi pljesak prepune dvorane našega Centra. Nakon predavanja predavaču su bila postavljena mnoga pitanja na koja je on konkretno i stručno odgovarao. Pripomenimo još i to da je predavanju prisustvovao južnohrvatski metropolita, splitski nadbiskup dr. Frane Franić koji je u nedjelju, 24. svibnja podijelio našim krizmanicima sakrament sv. potvrde.

Ljubav je Kristov zakon

U velikoj berlinskoj crkvi Sv. Bonifacija primilo je 103 mladih iz naše misije dar Duha Svetoga-sakrament sv. potvrde-koji im je podijelio nadbiskup splitski dr. Franić. U pozdravnom govoru u čast visokom crkvenom odličniku, župnik i voditelj Hrv. kat. misije Zap. Berlin, fra Ivan Dotur je rekao „da smo svi sretni i veseli što nadbiskup po prvi put dolazi među svoju iseljenu djecu u Berlinu. Ova hrvatska katolička zajednica čvrsto stoji na temeljima pradjedovske vjere te je spremna da ostane i dalje vjerna Crkvi, Dmovini i svojemu narodu“, rekao je na kraju pozdravnog govora fra Ivan. Odgovarajući na pozdrav nadbiskup dr. Franić je rekao da je s jedne strane sretan kad nas u tuđini vidi ovako sakupljene, što znači da imamo čvrstu vjeru, a s druge strane je žalostan jer zna da su mnoga ognjišta ostala ugašena i da u njima neće možda nikad više gorjeti vatra. Župnik crkve Sv. Bonifacija (njemački svećenik) pozdravljajući nadbiskupa reče da dobro pozna hrvatski grad Split i da je sretan što je sad upoznao i njegovog duhovnog vođu.

U nastavku euharistijskog slavlja održao je nadbiskup Franić propovijed u kojoj je re-

kao da Duh Sveti znači ljubav i da je čovjek razumno biće, pa mu treba protumačiti da zna u što vjeruje. „Zakon Krista je zakon ljubavi, a zakon morala je zakon duše! Najviše nas zabrinjava moral hrvatskog naroda jer ovo tzv. 'moderno doba' ubija nam tijelo. Ne sprečavajte priraštaj našega naroda putem kontracepcije i pobačaja koji su moral smrti. Neki nam predbacivaju da svećenici i biskupi govore svoju nauku. Ne, to nije ničija nauka do Božja. Mi propovijedamo u ime Krista da treba imati dovoljno posla za sve: da ore-mo, sijemo i žanjemo u 'Lijepoj našoj' koju nam je Bog odredio a ne da smo rasuti po cijeloj kugli zemaljskoj. Ljudi često ne preza-ju od ničega samo da bi ostvarili svoje egoističke želje uništavajući usput ono vjersko, narodno i ljudsko. Kršćanin trpi čineći dobro, on se mora poznati po djelima, jer to od njega traži Duh Sveti. Dragi krizmanici! Tek sad treba da još češće budete na vjeronauku, jer prestanak pohađanja vjeronauka uvjetuje otuđenje od Boga i vjere i time postajete plodno tlo za prihvaćanje antikristove nau-

ke. Moramo znati da nam je Bog na prvome mjestu i da od njega sve počinje i završava“, rekao je na kraju svoje propovijedi nadbiskup dr. Frane Franić. Buran pljesak upućen nadbiskupu bio je znak da je Božji narod shvatio riječi svojega nadpastira i upio ih. Vjerska svečanost je trajala preko dva i pol sata, no nitko nije pokazivao znakove umora. Moramo odati priznanje našem crkvenom i dječjem zboru, „pojačanim“ našim poznatim opernim pjevačem gosp. Neralićem, koji je neumorno pjevao doprinoseći tako još većoj slavi Božjoj. Kad je na kraju euharistijskog slavlja oko 3000 prisutnih vjernika svečano zapjevalo hrvatsku himnu „Lijepa naša“, bilo je vidljivo da samo Bog može tako sjediniti narod. Tako smo mi, hrvatski vjernici u Berlinu, proslavili još jedan cvjetni svibanj u ovome velikome njemačkome gradu koji ove godine slavi svoj 750. rođendan te s ovim velikim vjerskim događajem pridonijeli da berlinski svečarski kolač bude još slađi i sadržajniji.

Ivek Milčec

WIESBADEN „Najljepša i najdraža je naša mama“

Molitva, recitacije, igrokazi, pjesma i ples (na slici) sastavni su dio programa Majčina dana. Bilo je tako i u Wiesbadenu i bilo je lijepo.

Hrvatska katolička misija Wiesbaden slavila je 10. 5. 1987. godine „Majčin dan“ u Pius-hausu. Proslava nam je uspjela pomoću naše sestre Vide, koja nam je prije šest mjeseci došla u župu. Imali smo veoma lijep program, kroz koji su vodili Betina Ramljak i Stipe Novokmet. Evo sada nešto iz našeg programa.

Na početku programa p. Nediljko Jerkan pozdravio je narod. Pričao je o župi, mladima, s. Vidi itd. Iza toga pjevali su naši najmanji „Pjesmu mami“. U toj pjesmi djeca opisuju svoje mame, koje su kao mjesec što nam osvjetljuje put, kao sunce i tople kao dan.

Na redu su bile Ivana T. i Klaudija L. One su nam izrecitirale „Volim te, majko“ u kojoj rekoše: „Najljepša, najbolja naša je mama.“

Sudbina mnoge naše djece bila je u znaku života bez roditelja, života kod bake, tetke, strine. Mnoga su djetinjstva prošla u samoći bez roditeljske nježnosti i topline. Zavidni smo drugoj djeci, koja nemaju tako lijepu odjeću, ali imaju kod sebe oca i majku.

Mala drama za djecu pod nazivom „Donijela sam ti cvijeće, majko“ govori o tome. Ujedno nam doziva u pamet naše običaje, da u mjesecu svibnju stavljamo cvijeće pred Gospinu sliku i molimo se našoj zajedničkoj majci Mariji. Tu malu dramu izvele su: Slavica B., Josipa K., Kristina K., Diana R.

U nastavku programa sudjelovala su djeca pjevajući pjesmu „Pravi stih“, uz pratnju frule. Svirale su Klaudija L., Kristina K. i Mirjana B. Pjesma govori o Bogu, koji je

STUTT GART

Majkama u počast

Druga nedjelja svibnja bila je ove godine svečano proslavljena u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Stuttgartu. Tog dana, 10. svibnja okupilo se oko 2.000 posjetitelja u prekrasnoj dvorani Schwabenlandhalle u Fellbachu da prisustvuje prigodnom programu koji bi-jaše posvećen našim majkama. Bogati i veseli program započeo je pozdravom Majci Domovini. A nakon toga na pozornici su se redale aktivnosti naše misije: orkestar, dječiji zborovi, veliki i mali folklor, dramska sekcija koja je izvela dirljivi igrokaz „Majčina ljubav je jača od smrti“. Svu našu ljubav i zahvalnost majkama izrazili smo na simboličan način u svježim crvenim ružama, koje su mladi u narodnim nošnjama podijelili svakoj prisutnoj majci.

U ovoj prigodi osvježili smo naše sjećanje na tolike dobre, plemenite i čestite majke na-

jedini i pravi izlaz iz tmine. Vi svi sigurno znate za pjesmu „Zlatna lađa“ od Vladimira Nazora. Pjesma govori o djeći koja u svojoj mašti često razamišlja o putovanju preko mora, na kraj svijeta, u krajeve daleke i nepoznate. Govori o dječaku koji je prvi i najveći poklon, svega blaga, donio majci, a onda i onima koji su mu dragi. Tu pjesmu recitali su nam Marica B. i Stipe N.

Stara majka čeka naš posjet. Vrata su otvorena. Stol je uvijek spreman. Pružit će nam svoj topli smiješak i stisak stare hrapave ruke. Starica čeka naš posjet, a ne darove. Njezino dijete najveće je njezino blago. To je najkraći sadržaj pjesme „Pismo ostavljene majke“ od Tomislava Hrvatinica, koju nam je čitao Dominik Vrdoljak.

Pjesmu „Sliku svoje majke“ pjevao je naš mali zbor.

*„Mama, daj mi kaput
zlačenih dugmeta
pa ću poći na put
preko bijela svijeta“.*

Da, to je prva strofa „Zlatne grane“ od Nikole Miličevića. Recitali su nam Nada P. i Danijela R.

U nastavku programa nastupili su naši folkloraši, koji su nam otplesali nekoliko plesova iz naše domovine: Mali folklor, „Cigančicu“, „Nebesko kolo“ i „Sitne boli“. A veći je folklor otplesao „Logovac“.

Cvita R. je mala. Još nije pošla u školu, ali je opet naučila i izrekla pjesmicu sa naslovom „Draga mame“.

Karmela i Stanko D. su sestra i brat. Oni su na harmonici odsvirali nekoliko kola i pjesama: „Diana“, „Valcer“, „Po lojtrici gor i dol“. Ako mislite da je programu kraj, onda krivo mislite. Jer, onda su uslijedili plesovi za naše roditelje i ostale. Bilo je lijepo u Wiesbadenu.

Betina Ramljak

šeg hrvatskog naroda. Ta je majčinska dobrota i plemenitost na poseban način došla do izražaja i postala kao simbol u dvjema velikim hrvatskim majkama, majkama – kraljicama: Jeleni, majci hrvatskog kraljevstva, majci sirota i zaštitnici udovica, kako osta zapisano na njezinom grobu u Solinu i Katarini Kosači, posljednjoj bosanskoj kraljici, za kojom do dana današnjega na području Kraljeve Sutjeske žene nose crninu.

Sjetili smo se s ponosom svih onih mnogobrojnih majki: majki-heroja, majki-mučenica, majki-svećenica i čuvarica naših hrvatskih obiteljskih ognjišta, koje su kroz 13 dugih, teških i krvavih stoljeća naše povijesti

čuvale i prenosile i sačuvale vjeru i ostale vrednote naše bogate hrvatske baštine.

Sjetili smo se sa zahvalnošću i današnjih hrvatskih majki, kako onih u Domovini, tako i onih raspršenih po svim meridijanima i paralelama, koje nesebično i velikodušno, surađujući s Bogom Stvoriteljem, našem hrvatskom narodu i Crkvi u Hrvata rađaju brojnu djecu. S posebnom zahvalnošću i sjetom u srcu sjetili smo se i onih osamljenih, ostavljenih i zaplakanih majki koje ne uživaju sreću da svoje stare dane prožive okružene ljubavlju svoje djece i unučadi.

Poslije prigodnog programa slavje se nastavilo uz pjesmu i ples, na opće oduševljenje, uz misijski sastav „FONTANA“. M.V.

Slavlje svete potvrde

U nedjelju 24. svibnja o. g. u Stuttgartu je u konkatedralnoj crkvi sv. Eberharda, gdje je najbrojnije hrvatsko vjerničko okupljanje, podijeljen sakrament sv. potvrde mladim hrvatskim vjernicima. U prepunoj crkvi, a veliki broj ostao je vani, jer u crkvi nije bilo mjesta, kotorski biskup Ivo Gugić, uz asistenciju stuttgartskih misionara i dvojice svećenika gostiju iz Domovine, zazvao je Duha Svetoga na 120 krizmanika. Euharistijsko slavlje bilo je raspjevano, sudjelovanje naroda Božjega (oko 4.000 duša) u svim dijelovima Mise na visokoj razini, pozdravi, molitve vjernika i prinosi darova mla-

dih krizmanika svježi i radosni. Kotorski biskup koji je oduševio svojom jednostavnošću, neposrednošću, očinskom dobrotom i susretljivošću sažeto je iznio cijelu 13-stoljetnu povijest kršćanstva u Hrvata istaknuvši da su naši pradjedovi samo kroz posebnu milost Božju i snagom Duha Svetoga odoljeli svim povijesnim strujanjima te uspjeli održati svoju narodnu samobitnost, vjeru i vjernost Katoličkoj crkvi. Na kraju je biskup poželio, ne samo krizmanicima, da snagom Duha ostanemo vjerni Bogu, Crkvi i svom narodu. Krizmanici su pjevanjem dviju pjesama, a cijela konkatedrala pjevanjem „Lijepo naše“ izrazili svoju odanost Bogu i povezanost sa svojim narodom i domovinom. Za-

Ovogodišnji stuttgartski krizmanici. Na slikama: potvrđenici s biskupom kotorskim mons. Ivom Gugićem.

BONN

Lijepo i veselo kao nikada

Slavlje Majčina dana započelo je u Sjedinjenim Američkim Državama početkom dvadesetog stoljeća i ubrzo se proširilo po cijeloj svijetu, i udomaćilo se u Katoličkoj Crkvi.

Ovo se slavlje redovito održava u mjesecu svibnju koji je od davnina u Katoličkoj Crkvi posvećen Blaženoj Djevici Mariji.

Organizatori proslave Majčina dana trude se kako bi u svojim programima povezali u jednu skladnu cjelinu Blaženu Djevicu Mariju, našu zemaljsku roditeljicu i Domovinu.

Domovina nam je poklonila klicu života, Majka ju je dovela do punine, a Blažena se Djevica Marija zauzima kod nebeskog Oca da ta punina – čovjek – živi i nikada ne umre.

Ovo trostruko materinstvo izražavamo jedinom riječi MAJKA!

Nije to prazna riječ sastavljena od pet slova. Iza riječi MAJKA skriva se Srce, Ljubav, Dobrota, Ideal, Čast, Ponos, Obaveza i Žrtva. Ovogodišnja proslava Majčina dana održana je 10. svibnja t.g. u Bonnu, na njoj je sudjelovalo oko 150 vjernika.

U program ovoga slavlja ušla je prigodna euharistija i akademija koju je organizirala i pripremila s. Edita s najmlađima i mladima iz naše misije.

Program Akademije bio je slijedeći:

- kratki pozdrav misionara;
- „Lijepa naša“;
- pjesme i recitacije u čast Gospe, Majke i Domovine;
- Igrokaz „Trn i ruža“;
- Igrokaz „Put k Mariji“;
- Skeč „Kod doktora“;
- narodna kola (mladi).

Zabavni dio programa bio je povjeren VIS-u „Plave Zvijezde“ iz Düsseldorfa koji je i ovo-

Majčin dan u Bonnu bio je veselo kao nikada. Približne slike posebno dojmio igrokaz „Put k Mariji“ (na slici).

ga puta pokazao, da je „majstor“ svog zanata. Ovogodišnja proslava Majčina dana u Bonnu ostat će u sjećanju prisutnih kao najljepša i najveselija priredba naše misije.

P. Berislav Nikić OFM

MANNHEIM Barem jednom u središtu pažnje

U Mannheimu je dne 10. svibnja 1987. god., s početkom u 14 sati, održana priredba u povodu Majčina dana na kojoj je nastupao **Tunjo Oršolić**, poznati pjevač bosanskih narodnih pjesama. Uz to su recitirane pjesme o majci. Učinila su to djeca naših radnika, tzv. „gastarbeiters“. Priredba je bila dobro posjećena. Većinom su došle čitave obitelji, tako da su i majke naših obitelji jednom imale užitak biti u „središtu pažnje“. Na ulazu u salu, kod kupnje ulaznica, iskazani su im prvi znaci pažnje tim što je svaka majka dobila po jednu ružu od socijalne službe za naše radnike pri Caritasu Mannheim.

U središtu programa bilo je predavanje vlč. D. Čuturića, župnika Hrvatske katoličke misije u Mosbachu.

U nastavku ovog članka donosimo kratki sadržaj tog predavanja.

Nema tog naroda na ovoj našoj zemlji koji nema velikih majki koje su se žrtvovala za svoju obitelj. Posebno se na Majčin dan sjećamo svih kršćanskih majki koje su oblikovale duše djece i čitava naroda. Ovaj dan posvećujemo svojoj rođenoj majci koja je oblikovala našu dušu i naše srce i koja zaslužuje našu najveću pažnju i ljubav.

Majčin dan slavimo u mjesecu cvijeća, pa svakako možemo reći da je majka i dijete cvijeće ovoj i svakoj civilizaciji.

Majka ljubi i opominje i tu najviše trpi, jer ljubav i opominjanje donose uvijek nove bolove.

Žrtvujući, izgarajući za svoje dijete majka nestaje da bi dijete moglo rasti. Njezina ljubav je sada potpuno prešla u život djeteta. Majka dariva svijetu dio sebe, svoj plod, a onda upravlja Svevišnjem prvu molitvu za novog čovjeka, sklapajući mu ruke i šapćući molitvu „Očenaša“..., da ispusti od Oca našeg blagoslov za novog čovjeka, koji treba koračati ovom zemljom.

Kada smo ostavljali rodnu kuću i odlazili u tuđi svijet, majka je se za svakog od nas brinula da ne krenemo putovima koji nisu blagoslovljeni, pa nas njezina molitva prati na svakom našem putu, bez obzira kuda krenuli i gdje živjeli. To su stranci i izbjeglice uvijek duboko u životu osjećali. „Dok mi je majka bila živa, sve mi je bilo blagoslovljeno...“ – znaju mnogi naši radnici ovdje u Njemačkoj reći.

Ona prati plod svoje ljubavi, dio svoga tijela, svoje dijete od zipke pa do zadnjeg počinaka. Uvreda majčine ljubavi je težak grijeh. Tko nam povrijedi tu ljubav ne možemo više s njim nikada biti zajedno. Tako i mi ako povrijedimo tu ljubav osjećamo se nesretnim u životu.

Društvo je majku izvelo iz obitelji i stavilo je za stroj i nametnulo joj tzv. „ravnopravnost“, a uništilo majčinsko dostojanstvo. Majčin dan je prilika da se vrati majci njezino dostojanstvo i da se obnovi vjernost Božjem planu, da majka bude izvor života koji se u njoj rađa i obnavlja. I za najmoderniju ženu ostaje najsvetije materinstvo.

TUTTLINGEN/SPAICHINGEN/ROTTWEIL

Ova misija proslavila je svečano i lijepo, kao nikada dosada, Majčin dan pod geslom „Svim majkama za ljubav“. Misionari vlč. Borić i vlč. Lucić nisu žalili truda da pokrenu što više naših ljudi. I zbilja! Na proslavi se našlo oko 1300 sunarodnjaka. Dvorana je bila prepuna. **Kižo Slabinac**, grupa „**Osijek**“ i **Marta Nikolin-Horvatin** dali su sve od sebe da narod bude što zadovoljniji.

U pozdravnoj riječi govorio je vlč. Borić o veličini žene i majke. Doslovce je rekao: „Majka je žena koja nesebično rađa, ali majka je i svaka ona žena koja rađa lijepu riječ, koja je puna razumijevanja, smiješka i dobrote pre-

Djeca se rađaju tamo gdje je Božji blagoslov, a ne gdje je imanje i bogatstvo. To najbolje vidimo u ovoj zemlji Njemačkoj, bogatoj i razvijenoj – nema majki –, sebičnost dokida lice zemlje i osiromašuje duh. U hrvatskom narodu majka je bila granitni stup obrane protiv svih zala: znala je kroz povijest reći: „Neću ubiti...“ Zato smo i mi danas ovdje. A kako ćemo dalje, ako nema majke? Nikako!

Uz rođenu majku, koja je za nas izvor života, velika je i u uloga Marije, majke naše, jer je po Mariji materinstvo ušlo u plan Božjeg otкупljenja i blagoslova.

Uz Mariju, svoju majku, imamo još majku domovinu, koja nas je formirala i koja nas uvijek ponovno zove na stara ognjišta.

Uz rođenu majku, zatim Gospu Mariju i majku domovinu, predavač je istakao i materinski jezik, majčinu oporuku svakom novom životu: „Mojim ćeš jezikom, drago moje dijete, govoriti...“

Zatim je vlč. Dragan Čuturić pročitao svoju pjesmu „Majka“, koju je napisao 1969., pred mladu misu, svojoj majci koja ga je voljela, ali ga je volio i Krist. Majka je ipak rekla: „Pođi i budi njegov...“

Nezaboravni Majčin dan

ma onima koji su najpotrebniji lijepe riječi. Lijepo je imati majku, a mi kršćani imamo nebesku Majku koja je s nama na svim životnim putovima.“ Regionalni dekan Sommer izrazio je zadovoljstvo što se naši ljudi znaju radovati i biti zajedno. Misija je svakoj majci poklonila po jedan crveni karanfil. Radosne su bile majke i očevi. Recitacije Silke Selak i četverogodišnje Dijane Markulin izmamile su dosta suza i puno odobravanja.

A onda Kižo u narodnoj nošnji s narodnim i zabavnim pjesmama, sa šalom i pripovijedanjem, pa Marta Nikolin... Divno! Ovo treba ponoviti.

Acivi

„Sličice” iz Koblenza

Obiteljski vikendi i „liturgijska grupa”

Hrvatska kat. misija Koblenz organizira već nekoliko godina za redom, dva puta godišnje, obiteljski vikend. Na ovogodišnjem su, u mjesecu travnju, sudjelovali roditelji i prvopričesnici. U pomoć je došla i katehistica s. Amabilis Jurić iz Maria Laacha. Po prvi put na vikendu je bila i jedna baka sa svojom obitelji – katolički Albanci. Djeca te obitelji pohađaju misijsku „Malu školu” i uče hrvatski. Radilo se tematski: priprava za prvu pričest te „Adolescencija i pubertet” bile su u središtu pozornosti, razmišljanja i razgovora.

Nekoliko nazočnih obitelji sraslo je nakon dva dana zajedničkog života u jednu veliku obitelj u kojoj je bilo vrlo ugodno boraviti i raditi. Svi su sudionici dolazili do riječi, spontano su otvarali srca, sprijateljivali se, radili su se novi planovi. Iz te „velike obitelji” iznicala je i „liturgijska grupa”, velika pomoć pri oblikovanju svakoga liturgijskog slavlja u misiji.

Naredni vikend zakazan je za jesen. Na njemu će sudjelovati obitelji s brojnijom djetecom. Hvala Bogu da ima i takvih!

Krist je došao u posjet

Na Bijelu nedjelju ove godine susrelo se 10 naših prvopričesnika prvi put s Kristom prisutnim pod posvećenim prilikama kruha. Velika radost za njih i njihove obitelji. Dosađajnih godina slavlje prve pričesti obavljalo se zajedno s njemačkim prvopričesnicima, a ove godine pak sve se odvijalo u našoj misiji. Priprava je trajala dugo. Neki su od prvopričesnika imali čast propovijedati, pjevati, predvoditi molitvu. Svi su oni toga veselog dana bili u svakom smislu „glavni”. Kad Isus dolazi – to je osobito slavlje. I bio je toga dana sa svima. Svi su sudionici bili zadovoljni.

Zajednički smo „lomili kruh”

Nismo mogli odoljeti da se poslije obiteljskog vikenda ponovno ne sastanemo u našem centru. S nama je i opet bila s. Amabilis.

Bračni vikendi uvelike pomažu duhovnom rastu, zbližavanju između obitelji i oblikovanju „liturgijske grupe”. Na slici: sudionici na koblenzskom vikendu.

Svojim katehezama, vedrinom i novim idejama oduševila je prvopričesnike i njihove roditelje. U pripremi za sakramente danas je potrebno katehizirati i djecu i roditelje. Ovoga smo puta imali temu o kruhu i zajednički je osvijetlili sa svih strana. Završili smo znakovito. Jedna je mama, naime, ispekla pravi kruh. „Koliko majki to još zna raditi?” upitao je jedan od očeva. Potom smo „lomili” kruh, kao što je to i Isus nekada činio. Kruh je bio ukusan, svjež, topao, mirisav, a bio je na njemu i znak križa, znak koji smo navikli gledati na kruhu koji su pekle naše bake i majke.

Velika subota

Dani Velikog tjedna su posebni dani za nas kršćane. Sjećam se da nas je nekada samo nekoliko ostajalo za uskršne dane u Njemačkoj – većina je išla provesti Uskrs u domovini. Vremena su se promijenila. Ovoga Uskrsa imali smo na svim bogoslužjima neobično velik broj ljudi, mada smo mala živa zajednica. Posebno je bilo posjećeno bogoslužje Velike subote, ne samo zbog posebnosti večeri Isusova uskrsnuća, dolaska „svjetla Kristova” u simbolu svijetle koju dobije svaka nazočna obitelj, već i zbog blagoslova jela, lijepog običaja koji su naši ljudi po-

nijeli sa sobom u tuđinu. Nekada je znalo biti samo nekoliko košara s jelom oko oltara, a ovoga puta toliko da sve nisu mogli ni stati pored glavnog žrtvenika. Kod tog bogoslužja prineseno je kao dar 10 kruhova sa simbolom janjeta za 10 naših prvopričesnika koje su oni sa svojim ukućanima zajednički blagovali na sam Uskrs. Zatim su se na oltaru našle ukrašene pisanice koje su djeca i dvoje mladih svojom maštom i raznim tehnikama ispisali i oslikali tijekom Velikog tjedna. Sve su pisanice nakon bogoslužja brzo „nestale”, a u košarici su se našle 132 marke koje smo namijenili za našu kumčad Ružu i Josipa u zagrebačkom karitasu. Dragica Žimbek

BAYREUTH

Na Bijelu nedjelju ove godine u bayreutskoj je misiji je bilo nešto veselije nego obično. Toga dana primila je u gradskoj crkvi prvu sv. pričest **Renata Petrović**. Na okupu se našlo dosta našega svijeta, a na slavlje je došao i Renatin ujak, svećenik iz Travnika. On je koncelebrirao s dvojicom njemačkih svećenika. Na stolu su se poslije Mise našli domaći specijaliteti, a nije nedostojala ni naša narodna pjesma i glazba. Pavo Mikić

REGENSBURG

Miran san im darivajmo!

Mala zajednica hrvatskih vjernika u Regensburgu proslavila je skromno Majčin dan. Bilo je sve s ljubavlju, srcem, dušom, radosno.

Iza propovijedi posvećenoj Majčinu danu, dvije djevojke su za prikazanje prinijele cvijeće na oltar. Nakon svete pričesti izrekla su djeca svoje čestitke majci. Redalo se njih osamnaest i svako dijete je željelo da „svoje” izrekne najbolje, najljepše. I sve je bilo dobro. Izdavam dio koji je izrekao Berislav:

Hvala mama,
hvala ti za sve!
Pjevat ćemo
danas glasno,
pjevat lako
to se zna,
al, životom dokazati
da zahvalni
mi smo majci.
To je glavno.

Slušati je
i poštivat,
po dobroti
da nas pamti.
I dobrotom
i posluhom
miran san joj
darivamo.
A tek onda
pjevaj glasno:
Hvala, mama,
Hvala ti za sve.

Mala djeca Milena i Oliver bila su nestrpljiva kad će doći na red, dok je Filip izostao, jer

je on, veli, jučer na Glavnoj probi već čestitao mami i sada više ne treba.

Pjesmom „Za bezbrižne dane”, djeca su još jedno izrekla: Hvala, mama, hvala, tata, hvala vam za sve. Pjesmi su se pridružili i oni veliki, koji su sudjelovali na olimpijadi u Frankfurtu.

Na koncu: „Marijo, svibnja Kraljice”, a dotle su Katarina i Anita poklonile karanfile, vezane trobojnicom, svim prisutnim majkama.

Čitatelje Žive zajednice pozdravljaju mladi iz Regensburga sa s. Miroljubom Marijanović

Hodočašće u Lurd

Bili smo jedno srce i jedna duša

Daleko je Lurd, stvarno je daleko, pa putovalo se iz Domovine ili iz Njemačke. Sati i sati, obično autobusne vožnje, vožnje danju i noću, iscrpe čovjeka dok dođe u to svjetsko proštenišće ispod Pirineja. Ali, ljudi svejedno hodočaste. Prošle ih je godine bilo oko 6 milijuna u tom lijepom gradiću. Dolazi u te strane i naš svijet, dolaze i naši vjernici iz zapadnoevropskih misija. I svake godine, najredovitije o blagdanu Uzašašća, pristižu velike povorke hrvatskih gastarbajtera k Isusovoj i svojoj Majci koja se 1858. godine osamnaest puta ukazala siromašnoj pastirci Bernardici i preko nje pozvala ljude na pokoru, molitvu i obraćenje.

Što to zapravo privlači ljude k masabjelskoj špilji? Teško je točno odgovoriti. Bolest, strahovi, nesigurnost, obitelj, sutrašnjica? Možda. No u najvećem broju slučajeva po srijedi je ipak vjera, nada, zahvalnost, molitva, svjedočenje. To ih nuka na obale hitre Gave. Neki od hodočasnika očekuju čudo ili se nadaju da će ga barem na drugima vidjeti, ali ako se ono i ne dogodi, ništa se bitno ne mijenja. Narod je poslije hodočašća zadovoljniji, utješniji (a zar to nije moralno čudo?), lakše se miri sa životom, vedrije prihvaća neminovne i druge križeve, nastavlja vjerničkije živjeti. Malo je hodočasnika koji baš to „čudo“ ne dožive. Zbilja je Lurd čudesan, a Marija moćna!

Od 28. do 30. svibnja ove godine našlo se u Lurdu više stotina hrvatskih hodočasnika iz Frankfurta, Stuttgarta, Ludwigsburga, Düsseldorfa, Berlina, Kassel, Pariza i Lyona. Bili su jedno srce i jedna duša. Na svim zajedničkim činima na hrvatskom jeziku bili su zajedno. I na euharistijskim slavljenjima, i u procesijama, i na križnom putu, i na sakramentu pomirenja. Ostavili su divan dojam pobožnosti, molitvenosti, bogoljubnosti, raspjevanosti i zajedništva. A u slobodno vrijeme, danju i noću, moglo ih se vidjeti gdje privatno mole (poneki i na golim koljenima!), gdje pale svijeće ili uzimaju lurdsku vodu i pobožne uspomene. Taj naš dobar vjernički puk! Mislio je i na prihvatilište za bolesnike u Mariji Bistrici i za taj pothvat sabrao preko jedne sv. Mise u Lurdu 1941 njemačku marku i 2392 francuska franka.

Odmah poslije sv. Mise u lurdskoj pećini frankfurtski su se hodočasnici našli pred glavnom bazilikom radi fotografiranja. Bilo ih je oko 150.

Na povratku neki navratit će u Nevers da se pomole pred neraspadnutim tijelom sv. Bernardice, a drugi u Ars da se nadahnu vjerom i ljubavlju velikoga i svetog župnika Ivana Vianneya.

Lurd! Pa to je Gospa, Bernardica, lurdka voda i duhovna vatra koja zahvaća svakog posjetitelja-hodočasnika. Hoće li ta vatra biti zamjetljiva i u našim misijama? Nadati se da hoće! /v.

BIRNAU

Petnaesti put na Bodenskom
(jubilaro hodočašće)

Svake godine sa svih strana pristižu, bilo osobnim automobilima, bilo autobusima, brojni hrvatski vjernici k Majci Božjoj u Birnau. Ovo hodočasničko mjesto smješteno je na samom Bodenskom jezeru i okruženo prekrasnim krajolikom.

U nedjelju 31. svibnja ove godine okupilo se mnoštvo vjernika sa svojim misionarima i pastoralnim suradnicima iz Freiburške regije, kao i susjednih misija. K njima su se priključili i hrvatski vjernici sa svojim misionarima i past. suradnicima iz Austrije i Švicarske.

Veličanstveni skup 15. hodočašća održavao se pod motom: „Bogu, Crkvi, Mariji i Domovini“. Tim su organizatori htjeli potaknuti vjernike na vjernost vjeri djedova i pradjedova.

Prije podne bila je svečana sv. Misa pod velikim šatorom, koju je predvodio južnovernatski nadbiskup dr. Frane Franić u konceleciji s nadđušobrižnikom p. Bernardom Dukićem i dvadesetak svećenika. U propovijedi nadbiskup je posebno tražio da „obitelji ovdje u tuđini ostanu vjerski i moralno zdrave i da mladi budu i postanu svjesni kršćani sutrašnjice“.

Zatim je slijedio svečani obred sv. potvrde preko kojega su sakramentat kršćanske zrelosti primili mladi iz misija Freiburške regije

i drugih misija. Za vrijeme sv. Mise pjevao je sav vjernički puk marijanske i druge pjesme.

Poslije sv. Mise divno je bilo gledati kako oko crkve, po zelenim livadama, narod grila, priča, nazdravlja...

Nakon ručka počela je rositi sitna kišica, koja je sve prisutne natjerala pod šator, gdje se održavao poslijepodnevni kulturno-zabavni program. Mladi simpatični „Bosanci“, bogoslovi i svećenici sarajevske nadbiskupije – VIS „Emanuel“, otpjevali su svoj repertoar duhovnih šansona, a nije nedostajalo ni narodnog melosa. I narodna kola u izvedbi folklornih grupa iz Pforzheima i Villingena narod je oduševljeno pozdravio.

Za vrijeme programa hodočasnici su bile ponuđene zvučne kazete sastava „Emanuel“ te drugo religiozno i narodno štivo.

Da je ovaj veličanstveni skup uspio treba posebno zahvaliti organizatoru p. Dragi Tolju, pastoralnoj suradnici Dinki Galić, vlč. Čipi Dukiću i gospodinu Ivana Bošnjaku, hrvatskim redarima, posebno njemačkom redarstvu te discipliniranosti hrvatskih vjernika.

Budući da je kiša poslije podne stalno rosila, vjernici su se već oko 18,00 sati počeli polako razilaziti, pozdravljajući se s „Doviđenja dogodine“, u nadi da će biti ljepše vrijeme...

B. D.

Hodočašće u Marienthal

Na istom, uhodanom, Božjem putu

Oblaci koje je vjetar tjerao nehom u jutro Duhovskog ponedjeljka nisu ni ove godine uplašili hrvatske vjernike iz Rajnsko - majnske regije, da se okupe na tradicionalno godišnje hodočašće u Marienthal. Tog tmurnog i prohladnog jutra mnoge je povukla želja da razvedre svoju dušu u sakramentu ispovijedi i ogriju svoje vjerničko srce na bratsko-sestrinskom susretu, pobožnosti križnog puta, euharistijskom slavlju, zajedničkom moljenju krunice i popodnevnom duhovno-zabavnom programu.

Od 10 sati pa sve do početka euharistijskog slavlja bila je mogućnost za sv. ispovijed koju su mnogi iskoristili. U 11 sati hodočasnici su stali u procesiju za križem koji ih je vodio kroz šumu uz svetište, od postaje do postaje Kristova križnog puta. Molitvena razmišljanja pri svakoj postaji predmolili su predstavnici misija koje je najavom i pjevanjem predvodio o. fra Vinko Marović.

U euharistijsko slavlje, koje je počelo u 12 sati, uveo je organizator hodočašća fra Rafael Begić i najavio predvoditelja dr. fra Bonaventura Duda, profesora na teološkom fakultetu u Zagrebu. O. fra Bonaventura je njemu svojstvenom franjevačkom jednostavnošću i dubokim poznavanjem Sv. pisma, što je njegova uža teološka specijalizacija, govorio o biblijskom liku Blažene Djevice, o pobožnosti prema njoj, pobožnosti koja osvježava i daje toplinu religioznom životu kršćanina. Osvrnuo se na štovanje Bl. Djevice u našoj Domovini spominjući mnogobrojna svetišta kao žarišta religioznog života i izvor kohezije snage u osobnoj, obiteljskoj i nacionalnoj podijeljenosti uvjetovanoj, između ostalog, životom u iseljeništvu. Posebno je govorio o svetištu Gospe Sinjske koje ove godine slavi 300-tu obljetnicu, naime, obljetnicu dolaska Gospine slike u zbijegu pred Turcima iz Rame u Sinj.

Prof. dr. fra Bonaventura Duda iz Zagreba govori na euharistijskom slavlju u Marienthalu.

„Gospinu Dolinu“ (Marienthal) za euharistijskog slavlja ispunila je pučka pjesma pod ravnanjem maestra Mate Leščana uz nekoliko pjesama koje su odsvirali i otpjevali članovi grupe „Ujaci“. Taj dio susreta završio je zajedničkim pjevanjem hrvatske himne, „Lijepa naša Domovino“.

Poslije objeda, u 15 sati, počela je pobožnost Gospine krunice. Pjesmom „Pozdrav Mariji“ „Ujaci“ su okupili narod na pobožnost. U procesionom hodu uz izmjenično ponašanje „Zdravo, Marijo...“ i pjesama Gospi nošena je slika Gospe Sinjske. Na kraju pobožnosti slika je simbolično predana sinjskim franjevcima a „Ujaci“ su, sa sinjskim kapama na glavama, pjesmom „Sinjskoj Majci“, pozdravili sliku i počeli popodnevni program.

Kroz program je vodio fra Ignacije Vugdelija kojeg su „Ujaci“ primili kao počasnog člana grupe. On je predstavio „Ujake“, četiri sinjska franjevca – svećenika Provincije presvetog Otkupitelja, i najavio njihovu nedavno izišlu kasetu: „Na istom putu“. Na istom pu-

tu sa starim bosanskim ujacima (franjevcima), na istom putu u povijesnom hodu sa svojim narodom, na istom putu u religioznom i narodnom zajedništvu, „Ujaci“ su ovaj put pjesmom učvrstili taj nerazrješivi zagrlj ujaka i puka.

Prvi dio koncerta sastojao se od pjesama religioznog sadržaja, uglavnom s njihove kasete, a u drugom dijelu „Ujaci“ su „prošetali“ Domovinom, od Zagreba, Zagorja, Slavonije, Bosne, Hercegovine, Istre i Like da bi joj sa svojom pjesmom na kraju rekli: „Volim te, rodna grudo“ i završili s „Bratskom zakletvom“ (iz rock-opere „Gubec beg“).

Potom su guslari, jedan je od njih, u prigodi 300-te obljetnice dolaska Gospine slike u Sinj, snimio kasetu uz gusle, na zadovoljstvo publike, otpjevali nekoliko pjesama.

Vjetar je čitavo vrijeme valjao oblake ne dopustivši im da ometu slavlje, da bi ih na kraju rastjerao i otkrio komad nebeskog plavetnila. Vjerujem da je i Duh Sveti svojim božanskim dahom u ovom hodočasničkom susretu, barem za neko vrijeme, rastjerao sive oblake iseljeničkog neba, razvedrio duh i otkrio nasmijano lice mnogog hodočasnika. Potrebni su nam ovakvi susreti! B.V.

Dvije mlade gospođe iz Rame nose u ophodu za vrijeme marienthalskog hodočašća sliku „svoje“ Gospe Sinjske.

Hodočašće u Neviges

Orkan ispunio crkvu „Kraljice mira“

Duhovski ponedjeljak u Sjevernoj Rajni Vestfaliji bio je orkanski. Slomljene grane na cestama, pokidani plakati na zidovima, mnoge kuće ostadoše bez krova.

U Kölnu je vatrogasna služba intervenirala 50 puta. U Düsseldorfu 40 puta. U Duisburgu i Essenu oko 20 puta.

I pored orkansko vremena dođoše vjernici iz svih katoličkih misija Sjeverne Rajne Vestfalije na tradicionalno hodočašće u Neviges. Svećenici predvođeni msgr. Vladimrom Stankovićem bili su u ispovjedaonicama neumorni u podjeljivanju sakramenta pomirenja. Za vrijeme križnog puta koji je predvodio o. Jakov Kuprešanin, vrijeme se smirilo i svatko je mogao čuti sadržajni križ-

ni put o. Jakova kojemu je u pjevanju pomagao o. Mirko Gregov.

Svečanu svetu Misu predvodio je kotorski biskup Ivo Gugić pred prepunom crkvom „Kraljice mira“.

Pozvao je sve prisutne da poput svojih pređa ostanu vjerni Mariji i Isusu i da u ovoj Marijinoj godini, koja je započela na Duhove a završit će 15. kolovoza 1987., dadu sve od sebe i da se bore protiv svega što nas odvodi od Boga i njegova kraljevstva. Mariji kojoj su naši knezovi i kraljevi, naši pređi podizali crkve i oltare i proljevali krv svoju za ime Isusovo, trebamo i mi ostati vjerni i tu vjeru prenijeti i na naše mlade koje trebamo očuvati od zala današnjeg vremena.

(Nastavak na sl. str.)

WUPPERTAL

„Ujaci” u vjerskom Babilonu

Petak, 8. svibnja 1987. Wuppertal se kupu u suncu. Ispred muzeja u kojem ima preko 1000 uzoraka satova čavrljaju mladići i djevojke.

Viseći tramvaj juri prema svome cilju.

A u Breuersaalu sve je spremno za proslavu Majčinoga dana. Slavi ga Hrvatska katolička misija u Wuppertalu. Na pozornici naslov: Majko, hvala ti za ljubav.

Kroz program tu ljubav svojim majkama pokazale mladići i djevojke i najmlađi.

I ne samo majkama, nego i majci Mariji i majci Domovini.

Počelo je s „Lijepom našom”, a završilo s prekrasnim kolom „Podravina”. Otplesale ga djevojke pod vodstvom g. Babilja - „Pište”. Između ove dvije točke čuli smo recitacije i recital majci, pjesme majci i gledali vrlo uspješnu ritmičku djevojačku točku u čast Gospi.

U skeču „Dopust” Nikola je i ovoga puta zajedno sa svojom Mandom nasmijao do suza punu dvoranu posjetilaca.

Mnogo smo vidjeli u tom kulturnom programu koji nije bio dosadan i koji je ujedno bio dobra najava za naredne točke - crkvene šansone.

Pjevaju „Ujaci”: Stipica Grgat, Stjepan Maleš, Božo Vuleta i Ante Vučković. Sva četvorica fratri. Evo ih na pozornici u habitima. Najavljuju upravo izašlu kasetu.

„Na istom putu”. Kasetu je snimljena u studiju AB-Rijeka, u travnju 1987. To je njihova kasetu. Odmah je razgrabljena u dvorani. Otpjevali su nekoliko pjesama s te kasete a onda, za mnoge možda čudno: sviraju dalje za ples. Je li moguće, pitat ćete se? Jest.

Riječi što ih možete čuti na kaseti potvrđuju se i ove večeri: „Puk je s tobom, zavjet to je svet. I s njim ćeš živjeti i s njim ćeš mrijeti”.

(Nastavak s prednje str.)

Biskup je govorio iz vjere i svi su ga pažljivo slušali. Nekima i suze potekle niz lice.

Pjevanje u crkvi skladno i pobožno. S. Jelena Petković kod orgulja i o. Mirko Gregov kao dirigent pred narodom vrlo dobro su se slagali i svi rekoše: bijaše skladno i lijepo.

Misa je završena pjevanjem „Lijepe naše”.

Poslije podne klanjanje Pred presvetim. Prije iznošenja Presvetog oltarskog sakramenta vlač. Stjepan Penić predmolio je pred lijepim brojem okupljenog naroda marijansku pobožnost. Biskup Ivo Gugić izmolio je molitvu euharistijske obnove i podijelio blagoslov s Presvetim, a onda u procesiji ponio veliku svijeću koja je za vrijeme mise donešena kao prikazni dar u kapelicu Majke Božje.

U ime svih prisutnih biskupu je zahvalio o. Jozo Župić i želio mu sretan put u Domo-
vinu.

Jozo Župić

Misionar fra Nedeljko Norac-Kevo, zvani „Čiko” (za mikrofonom) očito je bio zadovoljan publikom i „Ujacima”.

Puk izišao pred pozornicu. Pleše a „Ujaci” sviraju. I dugo to potraja. Do jedan sat u noći. Još bi narod plesao, ali „Ujaci” su isto ljudi, i njima je potreban odmor. A i narodu je potreban odmor. Bit će još prigoda. Jer, uvjeriše se da „Ujaci” znaju svirati i za zabavu. Župnik o. Nedeljko Norac-Kevo i sestre ko-

je s njim rade u misiji - Marija, Zora i Mira, sretni zbog uspjelog programa a i zbog pljeska koji dobiše na otvorenoj sceni za otpjevanu himnu „Wuppertalu”, gradu u kojem živi jako mnogo konfesija. Trude se da odgonetnu, zašto ovoga puta ipak posjet nije bio kao dosadašnjih godina? Jozo Župić

MÜLHEIM A.D. RUHR/
LÜDENSCHIED/HAGEN

Bračni vikend

Baasem je malo mjesto u Eifelju, jugozapadno od Bonna, uz samu belgijsku granicu. Smješteno je na prekrasnim brežuljcima i vrlo je pogodno za odmor i rekreaciju. Grad Oberhausen je upravo ovdje izgradio nedavno predvnu kuću (Ferienhaus) koju koriste za različite susrete. Kuća može primiti oko stotinjak osoba. Misija Mülheim/Ruhr koristi godišnje jedanput ovu kuću i to u sklopu Kirche-International s drugim grupama stranaca u gradu Oberhausenu. Ove godine nam se ukazala prilika da za Bijelu nedjelju koristimo kuću (24.-26. travnja).

Nas trojica misionara gore spomenutih misija smo na poticaj misionara iz Ravensburga pokušali napraviti dogovor o organiziranju „Bračnog vikenda”. U prvim razgovorima s bračnim parovima o ovoj inicijativi izgledalo je da neće biti nikakvih problema

naći dovoljan broj interesanata. Međutim, što se dan susreta blizilo sve se više pokazivalo da ljudi nekako teško ulaze u rizik novog iskustva ove vrste. Srećom našlo se njih nekoliko odvažnijih i susret je mogao planirano započeti.

U dogovoreno vrijeme, petak navečer 24. travnja krenuo je autobus s posljednjom grupom iz Mülheima put Baasema. Tamo su nas dočekali voditelji: Stjepan Kušan, svećenik iz Zagreba s bračnim parom Babić i još dva bračna para iz misije Ravensburg. Odmah po večeri započelo se s radom bez prekida do u nedjelju u 17.00 sati popodne.

Svi sudionici odreda bili su oduševljeni radom susreta i novim saznanjima za njihov zajednički suživot. Nadamo se da će ovo njihovo pozitivno iskustvo biti velika pomoć da se s „Bračnim vikendima” i dalje nastavi na području naše regije. Našim obiteljima, koje su često izložene izolaciji, osamljenosti i raznoraznim opterećenjima, svakako su potrebni ovakvi susreti. P. Josip Vrdoljak

Našim su obiteljima, to je opće mišljenje, potrebni obiteljski vikendi.

CRTICE IZ ŽIVOTA NAŠIH ISELJENIKA

Vlaški Kazanova

Na povratku s groblja fra Jure odloži kod mene torbu pa uzdiše: „Evo nam umra jedan od sedam glavni grija: tiles-na bludnost! Danas san saranija mog Vlaša. Jest bija huncut i juri za suknjama ka' ker za pršutom, al u srcu dobar čovik. Jadna Joana i dica joj!”

Posljednih mjeseci previše odebljao, lice naduto kao u zaklana vola, od astme jedva diše, al kad sam ga upoznao, početkom 1965., kao jednog od mojih prvih mušterija, bio je gizdav momak iz Negotina, visok, crne bujne kose. „Jak ka' medvid”, govorio onda fra Jure, koji ženskare nije volio. Petar Velicki je počeo onda dolaziti u naš Centar kad god mu je što zatrebalo, a s njim došli i drugi Negotinci; danas ih dođe mjesečno oko stotinjak. Na moj savjet ipak oženio Joanu iz Mokranja, s kojom je imao dijete još iz Ljubljane, otvorio firmicu, Joana uzela kiosk, i tako je život krenuo normalnim putem.

Kad je Joana nakon prvog poroda morala radi krštenja čekati na popa iz Münchena preko pol godine, kod drugog djeteta veli ona energično: „Pop Jure, Bog je jedan, ne? Krsti nam ti malu Nataliju!” Odonda je Joana dolazila s djecom na Misu u katedralu, a često dovikla i Petra. Kasnije postade fra Jure ne samo njihov „vlaški pop”, nego, nakon što je Petar obolio pa morao zatvoriti firmu, njihov savjetnik i tješitelj, dok evo Petar nije još mlad umro.

Čudnih imena ima posvuda: Bitanga, Kravarić, Svinjarević. Ali nikad se nisam toliko čudio kao kad sam čuo ona njihova iz negotinske krajine: Velicki, Baluciki, Dimitriki, Kobilanović, Košovljanović, Radujevčani. Pa istom njihov akcent! Čim izuste jednu riječ, znam odmah: Vlah iz Kobišnice, Mokranja, Kladova, Kupuzišta, Bukovča, Veljkova. Neobičan je bio također njihov „privremeni rad u inozemstvu”. Najprije bi odlazili s rumunjske granice u Sloveniju, ondje bi radili godinu-dvije, pa dalje u Austriju ili Njemačku. Kad sam ih upoznao, svi su muški bili zaposleni kao „ajzenbigeri” kod nekog Pawlaka u Offenbachu, a sve Vlahinje u bolnici „Sachsenhausen”.

Još komičnije od vlaških prezimena glasila je prva Petrova molba: „Šefe, treba da uzmem moje kufere kod neke Švabice. Bil teo da pođemo zajedno?”

„Ako su ti koferi preteški”, odvrćam, „uzmi nosača – il se bojiš Švabice?” „Bre, ona matora me ni tela više pustit u stan!”

Još i danas smo „djevojke za sve poslove”, ali u pionirsko doba prije 20 godina posjećivao sam, kao jedini karitasov skrbnik, bolesnike, zatvorenike i novonadošle krampaše po cijelom Hessenu, u susjednoj Bavarskoj i Porajnju, od Kassela, Fulde, Hanaua do Wiesbadena, od Mainza, Koblenza do Aschaffenburga.

Odemo mi dakle vlakom, pa busom i na kraju pješke do Petrove Švabice. „Radio sam na reaktoru Biblis pa onde upoznao Eriku. Kašnje sam iz firme barake prešao u njenu kuću. Nema šta, lep komforni stančić, a starija ženska uvek vesela i otvorene ruke!” priča mi Petar usput.

Danas naši mladi lako sklapaju poznanstva s Nijemcima, ali onih prvih godina je to bilo teško. Pomno obučeni, laskava i umiljata govora, Petar je gajio ponos i umišljenost svih naših zemljaka: „Jugovići znaju sve radit, imaju pet zanata! U nas su najbolje škole. A istom naši muški – nema im ravnih!” „Ne odobravam tvoja ljubakanja”, kažem mu dok pješačimo prašnim ulicama kroz Goddelau, al zašto nisi ponio kofere kad te je Erika izbacila iz stana? „Bre, kad je čula da sam se opet saživeo s Joanom, izmenila stara bravu na vratima, i tako ja osto bez kufera! Nije mi stalo do odeli, al kako ću bez pasoša i radnih čaga?”

Našminkana, kratka suknjica kao u mlade cure, Erika prvo počela vikati, al kad sam joj objasnio ono s radnim papirima, malo se smirila. Petar stoji šutke u čošku pa čeka na kofere, kukavica kao svi ženskari. Al na kraju nam – „od velike grmljavine malo kiše”, veli uvijek fra Jure – Erika dala kofere, a mi dva junaka ništa neg noge pod pazuh pa bježe s kovčezima u Frankfurt.

Kad sam to kasnije pričao fra Juri, on uzdiše i krsti se: „Ima čestitu dušu, al nema većeg Kazanove, žešćeg Don Huana ni luđeg Romea od Petra, viruj mi!”

U tome je fra Jure imao pravo, iako Velicki nije nikad čuo za Kazanovu, slavnog ženskara, pustolova i diplomatu iz Mletaka, još manje mu je sigurno bila poznata legenda španjolskog zavodnika Don Juana ili ljubavna romanca Romea i Julije iz Verone, da i ne govorimo

o jednom Abelardu, kojem su u 12. stoljeću odrezali muškost zbog zabranjene strasti prema Heloizi.

Iako se i njemu nešto slično skoro dogodilo još u Veljkovu, kad je pred bijesnim ocem zavedene cure morao po noći kidnuti u Sloveniju, nastavio on dalje živjeti kao „huncut i bečar”, „ženio” se svakih par mjeseci s drugom, uvijek ideal pred očima, kako bi „registrovao bogatu Švabicu”, kao što crnac teži za „bijelom ženom”, a naši idealisti kako će „dostići Ameriku”. Nije bilo ženske kod koje Petar nije pokušao sa svojim muškim šarmom.

Nikad neću shvatiti zašto oženjeni ljudi luduju za tuđim ženama, a kod kuće imaju svoju ženu. „Komad u tuđoj ruci uvijek je veći i slađi”, objašnjava fra Jure, il „slatka rič mami i zmiju iz rupe”, ali me to ne uvjerava. Obaveza i ovisnost o jednoj ženi već mi se čini odviše – što bih tražio novi jaram i druge lance? Možda ćete se smijati mojim starinskim nazorima, pa me stid to reći: bračna ljubav je više nego goli seks i romantični odnos dviju osoba. Ljubav je životno načelo, koje nas spašava i vodi do ljudske svrhe u Bogu!

Kad su iza smrti našeg Vlahu Petra neki Splićani korili fra Juru, da se „druži sa Vlahima”, branio sam njega i naše Vlahu. Pravoslavci sačinjavaju u našem Centru 25% svih posjetitelja. Kukolja ima u svakom žitu, a poštenih i loših u svakom narodu. Osim toga, Negotinci su posve drugačiji. Od nekih ljudi možeš čuti onu glupu: „Ceo svet govori srpski!” Naši Vlasi nikada ne izazivaju.

„E moj šjore”, tumačio mi fra Jure, „kad bi svi ljudi bili ka' evo naš pokojni Velicki, lako bi bilo bratstvo i jedinstvo!” „Al bi se naši Sinjani i Imočani isto morali malko ohladiti”, kažem. „Sinko”, zaključujući fra Jure pa pokupi svoj „alat i radno odijelo”, koje je nosio u torbi iza sahrane, „onda bi mora' doć na ovi svit novi sveti Frano, da ukroti sve vukove, kojih je nemali broj.”

Ivo Hladek

Pozdravna riječ novog Predsjednika

Dragi hrvatski dušobrižnici, dragi svećenički pastoralni suradnici,

Osjećam dužnost obavijestiti Vas, iako ste to zasigurno već na drugi način doznali, da me je Konferencije hrvatskih biskupa, na svome Saboru u Zagrebu, 30. travnja 1987. godine, izabrala za predsjednika Vijeća BK za hrvatsku migraciju.

Uz dužnu obavijest o tome, najprije Vas bratski i najsrdnije sve pozdravljam Kristovskom ljubavi i odanim poštovanjem u krsnom i svećeničkom zajedništvu.

Nova mi dužnost nalaže da Vas više volim, za Vas usrdnije molim, Vaš rad i Vaše prilike bolje upoznam, da bih mogao zajedno s Vama predanije služiti u evanđeoskom poslanju našoj raseljenoj katoličkoj hrvatskoj braći i sestrama.

Lijepo molim i za Vaše razumijevanje mojih ograničenih mogućnosti jer neću moći uvijek i u svemu ispuniti Vaše očekivanje zbog svojih drugih obaveza, posebno u Zadarskoj nadbiskupiji.

Svoju službu preporučam i u Vaše molitve i žrtve da me u njoj vodi Duh Sveti i prati zagovor Bezgrešne Bogorodice Marije.

Moleći Vam u Vašem životu i radu utjehu Duha Svetoga, s osobitim poštovanjem svakog napose i sve zajedno Vas od srca pozdravljam i blagoslivljam.

Odani Vam u Kristu

*Marijan Oblak,
zadarski nadbiskup,
predsjednik Vijeća BK
za hrvatsku migraciju*

Mons. Marijan Oblak, novi predsjednik Vijeća BK za hrvatsku migraciju.

Tihi apostolat

Više od šest stotina časnih sestara iz domovine nalazi se na radu u Saveznoj Republici Njemačkoj. Rijetke su uključene u apostolat hrvatskih katoličkih misija. Najviše ih je zaposleno u bolnicama, staračkim domovima ili svećeničkim odgojnim institutima. Među ove posljednje spadaju i sestre milosrdnice u Sankt Augustinu kod Bonna.

U subotu 9. svibnja o. g. navršilo se dvadeset godina od njihova dolaska u svećeničko-odgojni zavod „Steyler Mission“.

Sestre – u početku ih je bilo sedam a sada ih je osam – pripadaju Provinciji Navještenja Marijina u Splitu.

Pet sestara radi u dvije kuhinje, jedna u sakristiji i crkvi, te po jedna u praonici i u kućnoj „bolnici“ za stare i bolesne misionare.

Sestre ne poznaju skraćeno radno vrijeme ni četrdesetsatni radni tjedan. Njihov radni dan počinje u pet sati ujutro, a završava redovito u 8,30 na večer.

Kad god čovjek k njima dođe radosno ga dočekaju. Imaju vremena za svakoga i prema svojim mogućnostima pomažu svakoga po primjeru svoga osnivača sv. Vinka.

Na ovaj skromni i tihi jubilej – a sve su sestre skromne – došla je i njihova generalna poglavarica iz Zagreba, s. Marija Lauda Cvitković, te njezina zamjenica s. Kristina i ekonomica s. Silvana.

Kao mali znak priznanja i zahvalnosti na nesebičnom radu u svećeničko-odgojnom institutu, sestre su dobile na poklon novi televizor u boji.

Čestitamo sestrama jubilej dolaska u Sankt Augustin želeći im dug život, ustrajnost u vjeri i redovničkoj službi. Neka se preko njihove vjere i nesebičnog rada širi Božja slava.

P. Berislav Nikić

Tihi apostolat naših sestara od neprocjenjive je vrijednosti za život Crkve i društva. Na slici: hrvatske vinkovke u Sankt Augustinu.

Zbog skučenosti prostora nismo u ovom broju mogli objaviti brojne i vrlo zanimljive priloge naših suradnika. Učinit ćemo to u narednom broju koji izlazi sredinom srpnja. Unaprijed zahvaljujemo za razumijevanje.

**ŽIVA
ZAJEDNICA**

Herausgeber:
**Kroatisches
Oberseelsorgeamt
in Deutschland**

6000 Frankfurt a. M. 50

An den Drei Steinen 42, Tel. (069) 54 10 46

Verantwortlich: Pater Bernardo Dukić

Redakteur: Pater Ignacije Vugdelija

Redaktionsrat: Ivo Hladek, p. Mato Kljajić,
Stanka Vidačković,
p. Jozo Župić

Jahresbezugspreis: DM 10,- + poštarina

Bankverbindung: Konto Nr. 129072 bei der
Stadtsparkasse Frankfurt (BLZ 500 501 02)

Satz: Fotosatz Service Bauriedl
6082 Mörfelden-Walldorf 2

Druck: Scholl + Klug Druckerei GmbH
6082 Mörfelden-Walldorf 1

Scholl + Klug Druckerei GmbH · 6082 Mörfelden-Walldorf

Postvertriebsstück ID 2384 E Gebühr bezahlt: